HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2012 Cena $ 2.50 APRIL 201

Rotunda svatého Jiří a svatého Vojtěcha na Řípu

Hora Říp se nachází v žírné rovině dolního Polabí, ze které se vypíná do výše 460 metrů nad mořem. Jméno Říp je s největší pravděpodobností odvozené ze starogermánského slova „rip", které znamenalo označení pro horu. Geologicky hora Říp patří k nedalekému Českému středohoří a je čedičovou vyvřelinou s výrazným obsahem magnetovce ve tvaru širokého zvonu. Ještě v 19. století byla hora prakticky holá, s porostem původních cenných teplomilných stepních trav a květin. Koncem 19. století byla úbočí hory postupně zalesněna a tradiční pohled na horu s kapličkou na svém temeni vzal za své - stromy ji přerostly.

Většině našich čtenářů je hora Říp známá z vyprávění Starých pověstí českých od Aloise Jiráska z Pověsti o příchodu praotce Čecha a Slovanů na Říp. V tomto případě se však jedná o legendu, která se zrodila v dobách Kosmových a rostla a košatěla přes Dalimila, Václava Hájka z Libočan až po Aloise Jiráska, aby se v době národního obrození stala jedním z nosných pilířů národního uvědomění. Historicky však nutno konstatovat, že první Slované s největší pravděpodobností na Řípu nikdy nestanuli. Slovanské osídlení v české kotlině od 6. století začíná jižněji - v okolí dnešní Prahy a směrem ke Slanému a na Kralupy nad Vltavou a postupně se šířilo, využívajíce mnohdy toky velkých řek a v 9. století obsáhlo prakticky celé naše území. Kosmas dokonce ve své kronice neříká nic o tom, že by praotec Čech na Říp vystoupil, to se objevuje až mnohem později. Pověst v dalších podáních rostla a u Aloise Jiráska v kontextu národního obrození se stala základem chápání počátků našich národních dějin. Říp se stal symbolem národního cítění, stal se místem mnoha táborů lidu, pořádaných vlasteneckými spolky, 10.května 1868 byl na úpatí hory nad Ctiněvsí slavnostně vylomen první základní kámen k Národnímu divadlu.

Po roce 1918 se pak Říp stává symbolem znovunabyté státnosti - v roce 1919 se národní slavnosti při prvém výročí vzniku republiky zúčastnilo více než 50 tisíc lidí. V roce 1945 se zde konala 6. července oslava konce II. světové války, na které se shromáždilo na sto tisíc lidí. Poslední opravdu velký tábor lidu se zde konal v roce 1968 u příležitosti stého výročí vyzdvižení základního kamene pro Národní divadlo a padesátého výročí vzniku samostatného státu. Všemi těmito událostmi se starý mýtus zhmotnil do podoby hory a ta se vryla do našich národních dějin.

Dnes se ale chceme zastavit na Řípu jako jenom z poutních míst a připomenout si jeho duchovní historii. Románská rotunda s polokruhovou apsidou a válcovou věží byla postavena na Řípu roku 1126 knížetem Soběslavem I. Dokládají to písemné prameny z té doby. Kníže Soběslav I. 18.února 1126 v bitvě u Chlumce nedaleko Ústí nad Labem zvítězil nad vojskem německého císaře Lothara, který zpochybňoval Soběslavovo právo na český knížecí stolec. Na památku vítězství nechal český kníže obnovit pobořený kostelík na Řípu a postavit západní kruhovou věž. Z řečeného plyne, že původní stavba byla bez věže, snad z části kamenná a z části dřevěná a její vznik kladou odborníci k roku 1039, kdy bylo přeneseno tělo sv. Vojtěcha do Prahy a právě tomuto patronu země české byla tato kaple zasvěcena. Zasvěcení sv. Jiří, patronu Přemyslovců, se objevuje až počátkem 16. století. V roce 1126 novou kapli slavnostně posvětil olomoucký biskup Jindřich Zdík.

Kaple na Řípu patří k nejstarším románským rotundám v českých zemích. Stavba je celá z kamene, zhotovená z kvádříkového opukového zdiva. Také střechy jsou pokryté kamennými deskami. Rotunda má tři části. Prostřední část má kruhový půdorys o průměru 6,2 m, na východní straně je k lodi připojená polokruhová apsida o průměru 3,4 m a na straně severní je štíhlá věž válcovitého tvaru vysoká 15 metrů. V průběhu dlouhých staletí stavba zaznamenala mnoho změn. Z původních malých románských oken se dochovalo pouze jediné na jihozápadní straně kostela. Současná podoba rotundy je výsledkem puristické přestavby, která proběhla v letech 1869 až 1881. Při ní bylo ve věži vybudováno dřevěné točité schodiště a zazděn původní vchod na západní straně. Zároveň byla vybourána dřevěná kruchta kostela s kamennými schody. Nově byl proražen jižní portál, zřízena velká okna v lodi a stavba opatřena hladkou venkovní omítkou. Ta byla za první Československé republiky z poloviny otlučena. V 60. letech 20. století pak došlo dalším stavebním úpravám, a to na základě požadavku fasádu romanizovat. Plášť byl přízemí kompletně přezděn, čímž zanikl nejstarší dochované románské zdivo druhém podlaží věže. Rotunda tak získ „románský" vzhled s neomítnutou fasád Jižní portál zřízený při předchozí přestav byl vybourán a nahrazen novým v neoroma ském stylu, okenní otvory v lodi byly změ šeny a vybaveny replikou románského ostě Ačkoliv bylo v průběhu prací opakova konstatováno, že historická opuková dlažba v pořádku, pouze je třeba vyměnit něko prasklých dlaždic, nakonec došlo k její nahrazení pískovcovou dlažbou. Vzhled ke zhoršujícímu se stavu historického opu vého zdiva v přízemní části fasády, na kter se negativně podepsalo vystavení neomít tého zdiva povětrnostním vlivům, byla v r 2009 fasáda opět omítnuta.

Z vnitřního vybavení se ve věži dochov dva zvony, jeden litoměřického mistra máše ulitý r. 1509, druhý skoro stejné veli sti podle nápisu z r. 1491. Od osmdesátých 19. století se v rotundě nachází dvě vyobr zení souboje sv. Jiří s drakem: reliéf, jeh autorem je Bernard Otto Seeling, a kame polychromovaná socha od Eduarda Veselé Současný oltář a lavice jsou novodobé.

Původně knížecí kostel se stal roku 1 vlastnictvím premonstrátského kláštera Strahově, který ho spolu s kopcem roku 1 prodal Vilému z Rožmberka. Dědictvím přešel počátkem 17.století k Lobkovicu V té době sloužil jako farní kostel nedalekou obec Rovné a v jeho blízkosti hřbitov. Přes rozvoj svatojiřských poutí v byla farnost zrušena a v letech 1715 - 1784 u kostela poustevník z kongregace sv. Iva Josef II. zrušil u kostela hřbitov a zaka poutě, ale ty byly po jeho smrti opět obno ny. V dobách komunistických se kostelík národní kulturní památkou, nebylo mo zde sloužit mše svaté a poutě dostaly po zábavný atraktivní charakter. Dnes je ka spravována duchovními z nedaleké Roudn nad Labem a mše svaté zde bývají pravid každou první neděli v měsíci ve 3 hod odpoledne. Oba patroni kaple mají sv v církevním kalendáři hned vedle seb sv.Vojtěch 23.dubna a sv.Jiří 24.dubna, bližší neděli k tomuto datu se na Řípu k hlavní poutní slavnost.

Foto na titulní straně:
Rotunda sv.Jiří a sv.Vojtěcha na hoře Ř

Aleluja ! Kristus povstal z hrobu !

**Žije! Kristus povstal z hrobu,
žije mezi vámi znovu!
Anděl ženám zvěstoval.
Vyšel z hrobu oslavený,
vizte kámen odvalený,
vpravdě Kristus z mrtvých vstal.**

**Žije! Jan i Petr svědčí,
když tam v prázdném hrobě klečí,
z něhož povstal třetí den.
Nadarmo jej umučili,
stráže k hrobu postavili.
Vstal a vládne věkům všem.**

**Žije! Jásá Magdalena,
když se setká potěšena
se vzkříšeným Ježíšem.
Kdo svou vinu pláčem smyje,
znovu se svým Pánem žije,
nad smrtí je vítězem.**

**Žije! Žasnou učedníci
s ním do Emauz putující,
když jim chleba rozlámal.
Oči se jim otevřely,
bratřím hned tu zprávu sdělí:
Ježíš vskutku z mrtvých vstal!**

**Žije! Apoštolé věří,
když jim od zamčených dveří
známý hlas dí: Pokoj vám!
Tomáš padá na kolena,
pochybnost je rozptýlena:
Věřím, žes můj Bůh a Pán!**

**Žije! Pavel světu hlásá:
Dovršena naše spása,
vím já proč jsem uvěřil.
Spasitel vstal oslavený,
nad nebesa povýšený,
aby stále s námi žil.**

**Žije! Vzkříšen Boží mocí!
Slavná píseň velké noci
rozjásat chce celý svět.
Smrt je navždy překonána,
chvalme vzkříšeného Pána
až na věky věků všech.**

**Žije! Po všech věků doby
přes krajiny i přes hroby
vítězná se nese zvěst:
Vstaňte, záhuby již není,
smrt je krátké rozloučení
a pak věčný život jest!**

Kancionál č. 413

Pane Ježíši

Vešel jsi do domu celníka, nad kterým se všichni pohoršovali
Zavolal jsi k sobě děti, které všichni odháněli.
Pochválil jsi vdovu, která vhodila do pokladnice vše,
co měla, i když si jí druzí nevšimli.
Odpustil jsi Petrovi, když si sám nad sebou zoufal.
Miloval jsi chudé, i když druzí si vážili jen bohatých.
Léčil jsi nemocné, když se jich ostatní vzdali.
Prchl jsi před slávou, když Tě chtěli učinit králem.
Mlčel jsi, když Tě obžalovali, posmívali se Ti a bičovali Tě.
Zemřel jsi na kříži, když všichni slavili svátky.
Povstal jsi ze smrti, když všichni mysleli, že je už konec.
Pane Ježíši, děkujeme Ti, že jsi tak zcela jiný.

***Ježíš řekl: „Já jsem cesta, pravda i život.
Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne." (Jan 14, 6)***

Pokojné a požehnané Velikonoce
**všem členům České Misie v Chicagu,
všem čtenářům Hlasů národa,
Vašim rodinám a všem přátelům po celém světě**

přeje

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 8.dubna 2012

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a.37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vší rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří."

2. ČTENÍ - 1 Kor 5, 6b-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Nevíte, že kousek kvasu prokvasí celé těsto? Odstraňte ten starý kvas, aby se z vás stalo nové těsto. Jste totiž jako nekvašený chléb. Vždyť náš velikonoční beránek - Kristus - je už obětován. Proto slavme svátky ne se starým kvasem, ani s kvasem, který znamená špatnost a nešlechetnost, ale s nekvašenými chleby, to je: s upřímností a životem podle pravdy.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili." Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2.neděle velikonoční - 15.dubna 2012

1. ČTENÍ - Sk 4, 32-35

Čtení ze Skutků apoštolů.

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neříkal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolově vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. ČTENÍ - 1 Jan 5, 1-6

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!" On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím." Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!" Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící." Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!" Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili." Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3.neděle velikonoční - 22.dubna 2012

1. ČTENÍ - Sk 3, 13-15. 17-19

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obraťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny."

2. ČTENÍ - 1 Jan 2, 1-5a

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeší-li však někdo, máme přímluvce u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho

přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

EVANGELIUM - Lk 24, 35-48

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušení a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podivejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle, já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“

4.neděle velikonoční - 29.dubna 2012

1. ČTENÍ - Sk 4, 8-12

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten 'kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kámen nárožní'. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

EVANGELIUM - Jan 10, 11-18

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk - a vlk je uchvacuje a rozhání - vždyť kdo je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

5.neděle velikonoční - 6.května 2012

1. ČTENÍ - Sk 9, 26-31

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohrožen vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i *Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla* přispěním Ducha svatého.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 18-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Jan 15, 1-8

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mne, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.března 2012

Politické události

Vláda schválila škrty v rozpočtu, ministr školství Dobeš oznámil rezignaci

Schodek státního rozpočtu by letos neměl překročit 105 miliard korun. Ve středu 21.března se na tom dle očekávání shodl kabinet Petra Nečase. Díky omezení výdajů státního rozpočtu by měla Česká republika ušetřit 23,6 miliard korun. S návrhem úspor ve svém resortu odmítl souhlasit ministr školství Josef Dobeš (VV), který hlasoval proti návrhu a následně ohlásil svůj odchod z vlády. Zmrazení prostředků ministrstva školství ve výši 2,5 miliardy korun považuje za nepřípustné i přesto, že se původně mělo jednat o částku ještě o dvě miliardy vyšší. "Nemohl jsem akceptovat toto drakonické snížení rozpočtu školství, které znamená buď pokles platů učitelů, nebo razantní zásah do rozpočtu vysokých škol," tvrdí Dobeš v oficiálním prohlášení. Premiér Petr Nečas (ODS) jeho odchod schvaluje, neboť trvá na tom, že celá vláda musí tento klíčový návrh přijmout jednohlasně. „Jediný způsob protestu proti výši rozpočtové kapitoly, který jsem kdy připouštěl, je právě rezignace," prohlásil na tiskové konferenci po jednání vlády. Zmrazení výdajů se dotkne všech položek státního rozpočtu. Rozpočtové kapitoly, které svou výší nepřekračují jednu miliardu, budou mít vázáno 1,5% svého rozpočtu, ostatní kapitoly pak 3,95% z celkové částky. Největšímu zvýhodnění se dostalo právě resortu školství, který premiér Nečas označil za vládní prioritu. Vázané prostředky nebudou moci ministerstva ani jiné státní orgány využívat bez souhlasu vlády. Úsporná opatření budou pokračovat i v příštích letech. Pro udržení plánovaných schodků rozpočtu chystá ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09) mimo jiné zavedení 30% daně pro osoby s nadstandardními příjmy, zvýšení sazby DPH o jeden procentní bod nebo změnu valorizace důchodů.

Opozice se snažila marně: Nečasův kabinet hlasování o nedůvěře potřetí ustál

Vláda premiéra Petra Nečase (ODS) přežila 20.března hlasování o vyslovení nedůvěry, které iniciovala opoziční ČSSD. Sociální demokraté dlouhodobě kritizují zejména vládní úsporná opatření, nelíbí se jim ani skandály nejmenší vládní strany, Věcí veřejných. Současná vláda absolvovala hlasování o vyslovení nedůvěry v Poslanecké sněmovně v tomto volebním období už potřetí. Poprvé čelila pokusu o svržení na konci roku 2010, podruhé na jaře 2011. Hlasování proběhlo podle očekávání, žádné překvapení se nekonalo. Předsedové poslaneckých klubů stran vládní koalice předem deklarovali, že jejich poslanci budou jednotní a vládu podpoří. A tak se také stalo, kabinet 113 hlasy podrželi poslanci z ODS, TOP 09 a Věcí veřejných a nezařazený Michal Doktor (dříve ODS). Pro nedůvěru vládě se ze 198 přítomných vyslovilo 85 poslanců – sociální demokraté, komunisté a čtyři nezařazení. Pro svržení vlády by přitom opozice musela získat 101 hlasů. Ačkoliv byla mimořádná schůze Poslanecké sněmovny svolána na šestou hodinu večerní, k samotnému hlasování zákonodárci přistoupili až necelou hodinu před půlnocí. V mezičase mnozí využili možnosti vyjádřit se k aktuální politické a ekonomické situaci v České republice. U řečnického pultíku se střídali především poslanci a poslankyně z řad opozice, kteří tvrdě kritizovali chystané kroky vlády. V projevech, z nichž některé byly velice emotivní, padaly ostré výroky o porušování volebních slibů, stupňující se nespokojenosti české veřejnosti a asociálních postupech ze strany vládní koalice. „Vláda Petra Nečase lže lidem. Před volbami lhali Petr Nečas a Miroslav Kalousek o tom, že nebudou zvyšovat daně. Lhali o tom, že zastaví zadlužování státu," prohlásil předseda ČSSD Bohuslav Sobotka. Nečas se ve své řeči postavil za nutnost vládních reforem a úsporných kroků. Zdůraznil, že si Češi musí uvědomit, že utahování opasků se v současné době týká celé Evropy. Premiér také uvedl, že Česká republika je podle jeho názoru důvěryhodným státem pro finanční trhy. Směrem k opozici Nečas dodal: „Hraje si s ohněm jako malé dítě, které sedí na sudu s prachem a škrtá sirkami. Co tato země opravdu nepotřebuje, co nepotřebují její obyvatelé, je politická nestabilita a změna reformního kurzu."

V Česku se demonstrovalo proti vládě. V Praze dokonce třikrát

Tisíce lidí se v minulých dnech shromáždily na protivládních protestech v největších městech České republiky. Demonstrace organizuje Národní rada, která se skládá z několika menších uskupení nesouhlasících s domácí politikou. Mezi nejvýznamnější patří iniciátoři Holešovské výzvy a dále iniciativa Skutečná demokracie. Demonstranti požadují například demisi vlády a prezidenta Václava Klause i zastavení klíčových reforem a církevních restitucí. Premiér Petr Nečas (ODS) nespokojenost občanů respektuje, ale vláda své postoje nezmění. Ministr práce a sociálních věcí Jaromír Drábek (TOP 09) poznamenává, že pokud chtějí demonstranti protestovat, mají přijít s vlastním možným řešením problémů.

Ve čtvrtek 15.března proběhla demonstrace v Praze a dalších větších městech České republiky, nejpočetnější byla v Brně s asi 4000 účastníky. Na Václavském náměstí v Praze se sešlo kolem 2000 lidí na poměrně pokojné demonstraci. Horní polovina náměstí byla natolik přelidněna, že musela policie odklonit dopravu. Akci moderoval Zdeněk Ponert a vystoupilo několik řečníků, kteří kritizovali společenské poměry v zemi. Také Hördur Torfason, který spoluinicioval protesty na Islandu, jejichž výsledkem byl pád vlády a sepsání nové ústavy, vyslovil jednoznačnou podporu dění. Poté vyzval Ponert přítomné k pochodu k České televizi, kterou Národní rada viní z neobjektivity a manipulace s veřejností. Před budovou České televize se však účastníci pochodu pokusili o násilné vniknutí do budovy, což přimělo iniciatory Holešovské výzvy, aby se od následující páteční demonstrace distancovali. Skutečná demo-

kracie podle nich navíc porušila pravidla hnutí, a proto se rozhodli ukončit s ní spolupráci.

Účast na páteční akci byla asi poloviční. Protest byl zahájen skladbami Karla Kryla, dále zazněly písně Daniela Landy a Tomáše Kluse. Akci opět moderoval Zdeněk Ponert a kromě Zigiho Horvátha promluvil o zkušenostech z Islandu znovu i Hördur Torfason. K mikrofonu se dostali i běžní občané. Vzhledem k nízkému počtu účastníků se pokračování demonstrace k České televizi odložilo na příští den. V sobotu podvečer protivládní protesty na Václavském náměstí pokračovaly, tentokrát bez účasti Holešovské výzvy. Ta plánuje další protesty ve větších městech Česka na 15. dubna.

S protivládními iniciativami chce spolupracovat Českomoravská konfederace odborových svazů (ČMKOS) a chystá společnou demonstraci. „Chceme zkoordinovat postup a postavit se do čela všech iniciativ. Budeme směřovat k tomu, aby vláda buď okamžitě zastavila ty asociální reformy, nebo aby podala demisi," uvedl pro Radiožurnál předseda Jaroslav Zavadil. ČMKOS, nejsilnější odborová centrála v zemi, plánuje, že ve spolupráci s organizací Pro Alt či s Holešovskou výzvou uspořádá celonárodní demonstraci proti vládě a jejím reformám. Ta by se měla uskutečnit 21.dubna v Praze a Zavadil říká, že by protestující mohli Václavské náměstí zcela zaplnit. Stimulem k protestům jsou i nejnovější kroky vlády Petra Nečase, která chce zvýšit DPH o jeden procentní bod a omezit růst důchodů. Premiér rozhodnutí odborů respektuje, ale ústupky kvůli němu dělat nehodlá: „To že odbory vyhlašují stávkovou pohotovost a demonstrace, bych řekl, že patří ke koloritu politické situace nejen u nás, ale v celé Evropské unii. Já to respektuji, je to jejich právo, ale není to důvod, aby vláda pod mým vedením měnila svou rozpočtovou politiku."

Premiéři Nečas a Cameron unijní smlouvu nepodepsali

Den před tím, než se premiér Petr Nečas 1.března zúčastnil v Bruselu řádného summitu EU, odletěl na návštěvu Velké Británie. Nejdříve se setkal se studenty prestižní London School of Economics. Na přednášce nazvané Růst pro Evropu: Resuscitace jednotného trhu Nečas mj. vysvětloval, proč, stejně jako jeho britský protějšek James Cameron, odmítá podepsat fiskální pakt. Podle Nečase nový dokument nepředstavuje pokrok od již platné smlouvy fiskální stability. Vadí mu také, že oba dokumenty nezahrnují systém automatických sankcí pro země, které nesplní stanovené limity pro zadlužování. „Sankce závisí na rozhodnutí Evropské komise, která jsou často politická, nikoli věcná," uvedl podle iHNed.cz Nečas. Ze všech zemí unijní sedmadvacítky to byli právě premiéři Česka a Velké Británie, kteří již dříve vyjádřili nesouhlas s nejnovějším dokumentem. Oba se sešli první březnový den v Londýně, jen pár hodin před začátkem dvoudenního summitu, na kterém mělo ostatních 25 zemí EU smlouvu podepsat. Krátce po poledni se domlouvali na společném postupu pro večerní vrcholnou schůzku, na kterou potom odcestovali do Bruselu vlakem. Díky zásahu ECB, která uvolnila dalších 529,5 miliardy eur pro evropské banky, probíhal poslední unijní summit v mnohem méně nervózní atmosféře než ty předchozí. Ještě před začátkem schůzky Nečas zdůrazňoval, že důležitější než pakt rozpočtové kázně je, aby unie dokončila budování volného trhu a více se zaměřila na zvýšení konkurenceschopnosti. Na samotný podpisový akt se Nečas ani Cameron nedostavili a zúčastnili se až následujících jednání.

V Česku stále klesá počet narozených dětí. Imigrantů přibývá

Loni se v Česku narodilo 109 tisíc dětí, což je o osm a půl tisíce méně než rok předchozí. Vyplývá to ze zprávy, kterou v úterý 13.března zveřejnil Český statistický úřad. Počet nově narozených klesá vytrvale už od roku 2008. Významný pokles zaznamenala i úhrnná plodnost, když z 1,49 dítěte připadajícího na jednu ženu klesla v roce 2011 na 1,44. "Přirozený přírůstek se v příštích letech výrazně sníží a dostane se zřejmě do záporných čísel. Očekáváme, že počet narozených bude nižší než počet zemřelých, takže začneme přirozeně vymírat," citovala ČTK vedoucí oddělení demografie ČSÚ Terezii Štyglerovou. Naopak vzrostl počet přistěhovalých, jichž bylo loni 22,6 tisíce. Nejčastěji se jednalo o občany Slovenska, Ruska a Ukrajiny. V porovnání s vystěhovalými dosáhl přírůstek způsobený migrací 16,9 tisíce lidí, o 1,2 tisíce více než v roce 2010. Nicméně ani přistěhovalci nic nezměnili na celkovém úbytku obyvatelstva o 28 567 osob na konečných 10 504 203 ke konci roku. Mezi nově zveřejněnými údaji o České republice je i míra nezaměstnanosti, která ke konci února činila 9,2%. Na konci prosince minulého roku se však nacházela na hranici 8,6%. Tento rozdíl představuje nárůst nezaměstnaných o 33 234 osob. Nepříznivým faktem je i pokles HDP z 2,8% v prvním čtvrtletí loňského roku na současných 0,6%. Průměrná mzda po nárůstu dvou procent nyní slabě přesahuje 26 tisíc korun. V jednotlivých krajích se však čísla liší: nejvíc se vydělává v Praze, kde se průměrná mzda vyšplhá nad 31 tisíc korun. Naopak nejhůře je na tom Karlovarský kraj s platem pod 21 tisíci korunami.

Ze Slovenska

Fico ukázal směr a Slováci ho následují. Parlamentní volby suverénně ovládl

Slovenští voliči měli dost stávající koalice a jejich hlas to dal najevo: S dosud nevídaným počtem hlasů zvítězil ve volbách 10.března levicový Směr-sociální demokracie (Směr-SD) vedený expremiérem Robertem Ficem. Strana získala 44,4% hlasů a má pohodlnou většinu, zatímco z ostatních stran, které se dostaly do Národní rady Slovenské republiky, žádná nedosáhla více než devíti procent. Směr-SD obsadil 83 křesel z celkových 150; vydobyl si tak silnější pozici, než jakou mělo před dvaceti lety Hnutí za demokratické Slovensko Vladimíra Mečiara, které si vysloužilo 74 křesel. Hlasování se zúčastnilo 59,1% obyvatel. Druhé Křesťanskodemokratické hnutí (KDH) získalo 8,8 procenta hlasů (16 poslanců), třetí seskupení Obyčejní lidé a nezávislé osobnosti dostalo 8,6 procenta (16 křesel). Čtvrtý je Most-Híd se 6,9 procenta (13 poslanců), pátá Slovenská demokratická a křesťanská unie (SDKÚ) se

6,1 procenta (11 poslanců) a šestá Svoboda a Spravedlnost (SaS) s 5,9 procenta (11 poslanců). Z parlamentu vypadla nacionalistická Slovenská národní strana Jána Sloty. Nová strana 99% získala necelá dvě procenta, a její masivní předvolební kampaň tak vyšla vniveč.

Slovenský prezident Ivan Gašparovič pověřil sestavením nové vlády předsedu vítězné strany Směr-SD Roberta Fica. Ten bude sestavovat jednobarevnou vládu bez účasti koalice. Do vlády chce však dostat víc odborníků, kteří nejsou zároveň poslanci. Jména ministrů v nové vládě mají být známá do konce března. Prezident by ji měl jmenovat 4. dubna.

Kdo je kdo na slovenské politické scéně

Směr - Sociální demokracie vznikla v roce 1999. Jejím vzorem je britská Labour Party či německá SPD. Směr dokázal integrovat roztříštěné levicové strany a slovenské voliče. Předsedou je expremiér Robert Fico. Strana má téměř 17 tisíc členů.

Křesťanskodemokratické hnutí (KDH) - Konzervativní křesťansko-demokratická strana (1990). Po pádu SDKÚ, s níž má historicky společné kořeny, má šanci stát se vůdčí stranou rozdrobené slovenské pravice. Předsedou je Ján Figeľ. Má téměř 16 tisíc členů.

Obyčajní ľudia - strana vznikla teprve před rokem 2011 z občanského sdružení nesoucí stejné jméno. Hnutí se do politiky dostalo na kandidátce strany SaS, se kterou se po sporech rozešlo. Deklarují účinný boj proti korupci. Předsedou je Igor Matovič.

Slovenská demokratická a křesťanská unie – Demokratická strana (SDKÚ-DS) - Má stejnou liberální a křesťansko-demokratickou ideologii jako KDH. Má asi sedm tisíc členů. O pozici jedné z nejsilnějších stran přišla po kauze Gorila. Předsedou je Mikuláš Dzurinda, lídr doslužující vládní koalice.

Most-Híd - Liberální strana, zasazující se za spolupráci a usmíření Slováků a Maďarů (2009). Předseda Béla Bugár dříve vedl Stranu maďarské koalice (SMK). Prosazuje spolupráci i s dalšími národnostními menšinami.

Svoboda a solidarita (SaS) - Pravicová liberální strana, založená ekonomem Richardem Sulíkem 2009. Chtěla zrušit koncesionářské poplatky, snížit počet poslanců na sto či umožnit volit přes internet. Když její poslanci nehlasovali pro finanční pomoc eurozóně, padla vláda.

Strana maďarské koalice (SMK) - Hlásí se k maďarskému patriotismu a konzervativismu, nemá stranické organizace v celé zemi, ale jen na jihu (vzhledem k početné maďarské menšině). Ve vládě byla v letech 1998-2006, v roce 2010 poprvé ve své historii z parlamentu vypadla. Předsedou je József Berényi.

Slovenská národní strana (SNS) - Konzervativní nacionalistická strana (1990). Její předseda Ján Slota je známý svými výstřelky, například tím, v němž mluvil o nasednutí do tanků a srovnání Budapešti se zemí.

99% - Další z nových stran, vznikla v prosinci 2011. Kritizuje korupci, rozkrádání státního majetku a pravicové i levicové vlády od roku 1989. Chce snížit daně, zvýšit minimální mzdu či srovnat platy mužů a žen.

Ekonomika

Polská inspekce: posypová sůl v jídle je nepoživatelná, zdraví však neohrozí

Česká potravinářská komora v neděli 4.března varovala před konzumací polských potravin. Média informovala o dlouholetém využívání chemické soli v potravinářském průmyslu, závadnou sůl přitom mělo ke své výrobě používat mnoho podniků. Česká republika patří k zemím největšího importu polských potravin a je téměř jisté, že se kontaminované výrobky dostaly i do rukou českých konzumentů. Celkem tři firmy v Polsku prodávaly technickou sůl velkoobchodům s mléčnými výrobky, masnými produkty, rybami, ale také pekárnám. Kontaminovaná je tedy široká škála potravin. Polsko však zatím nezveřejnilo jména firem, které závadnou sůl pro výrobu používaly. Polské úřady zveřejnily výsledky prvních testů závadné soli. I přestože obsahuje velké množství síranu sodného, po požití by se zdravotní komplikace vyskytnout neměly. To ovšem neznamená, že by se i nadále měla používat pro výrobu potravin. Výsledky výzkumu byly příznivé, český ministr zemědělství Petr Bendl (ODS) však ještě nechce dělat žádné závěry. „SZPI (Státní zemědělská potravinářská inspekce) odebrala vzorky masných výrobků, koření a kořenících směsí s obsahem soli a pekařských výrobků. Veterináři odebrali vzorky masných výrobků a soli," citoval Bendla server Denik.cz. Ministr chce počkat na výsledky testování českými úřady. Ředitel SZPI Jakub Šebesta potvrdil, že kontroloři odebrali vzorky potravin původem z Polska. Inspekce také pozastavila dvě dodávky polské soli. Podle Šebesty jde o velkou kauzu. Je totiž možné, že se technická sůl využívala pro výrobu potravin skoro deset let.

Rekordní počet exekucí za loňský rok

Celkem 936 tisíc českých rodin se mohlo v loňském roce obávat návštěvy exekutora. Číslo je o čtvrtinu větší než v roce 2010. Příčina je nejedna. „Za nárůstem nestojí jen ekonomická krize. Exekutoři a inkasní společnosti se teď zaměřují na malé pohledávky. A těch je samozřejmě nejvíc," prozradil LN Stanislav Skalický, šéf Asociace občanských poraden. Bankám a různým peněžním institucím se totiž až donedávna vyplatilo poskytovat drobné půjčky. Ty, když nebyly splaceny, neúměrně narostly o vysoké náklady na řízení a často neadekvátní odměny pro advokáty a exekutory. Bylo běžné, že se pokuta od revizora za 800 Kč navýšila i na několik tisíc. S tím by měl být konec. Ministerstvo spravedlnosti na začátku března odsouhlasilo novelu, jejímž cílem je zamezit nafukování pohledávky, a zastavit tak růst drobných dluhů. Od března také platí pevná částka za výdaje. Místo 3 500 si exekutor může říci jen o 1 750 korun. „Platí to ovšem pouze tehdy, pokud dlužník zaplatí dobrovolně a vymožená částka nepřesáhne deset tisíc korun," sdělila deníku mluvčí ministerstva spravedlnosti Tereza Palečková. Je tedy pravděpodobné, že pokud se pohledávky nebudou neúměrně zvyšovat, lidé je budou moci spíše splatit. Ministerstvo v současné době plánuje další kroky, jak zamezit růstu nařízených

exekucí. Chce například zavést tzv. předžalobní výzvu. To znamená, že věřitel předtím, než podá žalobu, bude muset dlužníka kontaktovat a na dluh jej upozornit. Mohly by tak úplně vymizet žaloby, o kterých dlužník vůbec neví.

Kurzovní lístek
30. 3. 2012 (střed)

EUR, 1 .....24.730
Kanada, 1 .....18.582
USA, 1 .....18.521

Kultura

České lvy ovládl film Poupata, Václav Havel získal cenu za nejlepší scénář

V sobotu 3. března se v pražské Lucerně už po devatenácté předávaly výroční ceny České filmové a televizní akademie. Slavnostním večerem provázela Lucie Bílá, která po úvodní písni Život je sen náhoda pozvala na pódium herce Josefa Somra. Ten si odnesl cenu za mimořádný přínos české kinematografii. Akademici vybírali z 24 hraných snímků a 7 dokumentů.

O ceny se na začátku večera přetahovaly filmy Alois Nebel a Poupata. Zatímco divácky úspěšnější Alois Nebel získal křišťálové sošky za nejlepší zvuk, výtvarné provedení a hudbu, Poupata dostala ceny za nejlepší film, režii (Zdeněk Jirásky), herce v hlavní roli (Vladimír Javorský) i kameru (Vladimír Smutný). V České republice se přitom zhlédlo jen něco přes deset tisíc diváků a až čeští lvi je vrátili zpět do kin.

Filmový debut zesnulého Václava Havla Odcházení proměnil v ocenění dvě z dvanácti nominací, a to za nejlepší střih a scénář. Za manžela převzala křišťálového lva Dagmar Havlová, která Akademii poděkovala se slovy, že by Vašek určitě měl radost.

Hřebejkův film Nevinnost vynesl sošku Anně Geislerové za nejlepší ženský výkon v hlavní roli a Hynku Čermákovi za nejlepší mužský výkon v roli vedlejší. Taťjana Medvecká byla oceněna za vedlejší roli v debutu Zuzany Liové Dům. Nejlepším dokumentem se stal snímek Pod sluncem tma, který porazil celosvětově uznávaný film Matěje Mináče Nickyho rodina.

Zrekonstruovaná vila Tugendhat přivítala první návštěvníky

Brněnská vila Tugendhat v úterý 6. března po dvou letech rekonstrukcí otevřela své dveře i veřejnosti. Skupinka prvních patnácti návštěvníků vyrazila na prohlídku přesně v deset hodin ráno, a dostala tak jedinečnou možnost zhodnotit rozsáhlé stavební úpravy uplynulých měsíců na vlastní oči. Rekonstrukce si vyžádala 165 milionů korun, což je přesně 33krát víc, než na kolik vila přišla v době svého vzniku v roce 1930. Vysoký rozpočet má ovšem své opodstatnění. Vila Tugendhat je nesmírně cennou památkou moderní architektury, a dokonce jako jediná moderní budova na území Česka je i zapsána na seznamu kulturního bohatství UNESCO. Zároveň také patří mezi dvě celosvětově nejcennější zachovaná díla německého architekta Miese van der Roheho, posledního ředitele umělecké školy Bauhaus. Díky dostatečně rozsáhlým finančním zdrojům mohli restaurátoři, stavaři a architekti podílející se na rekonstrukčních pracích přesně pokračovat v rukopisu původního architekta. Pro něj je charakteristická důmyslná práce s materiálem, kdy nejčastěji volil kombinace skla, oceli a betonu. Na přestavbu nepřetržitě dohlíželi památkáři a znalci, takže se podařilo většinu původních materiálů i použitých technologií zachovat, a to i přes to, že vila byla před započetím prací v roce 2010 vinou táhlých soudních sporů téměř v dezolátním stavu. Vila se potýkala s rozrušenou statikou a poničenou kanalizací. Snad nejnáročnější byla ale podle ředitelky vily Ivety Černé nakonec práce na opravě zahrady, jíž se museli zúčastnit i horníci. Denně si vilu může projít maximálně 150 zájemců, víc už prostory s ohledem na pohodlí návštěvníků neumožňují. Zajímavé je, že vila nabízí v současnosti k vidění mnohem více nábytku, než tomu bylo dříve. Budova se za 80 let své existence dočkala obnovy teprve podruhé. Není to ale vinou původních majitelů, Fritze Tugendhata a jeho ženy Grety, neboť ti si ji v době jejího největšího lesku a slávy příliš neužili. Kvůli židovskému původu ji byli v době sílícího nacismu nuceni opustit už po pouhých osmi letech a uprchnout do zahraničí, aby si zachránili život. A to i přesto, že jejich rodiny v Brně žily po několik generací. Slavnostního otevření vily se 29. února zúčastnili i přímí potomci původních majitelů.

Bídníci – legendární muzikál opět v Praze

Slavnostní premiéra jedné z nejúspěšnějších muzikálových produkcí světa se konala po devítileté pauze ve čtvrtek 1. března v pražské Goja Music Hall. Bídníky (ve francouzském originále Les Misérables), kteří mají předlohu ve stejnojmenném díle Victora Huga, lze nyní v režii Petra Novotného v Česku zhlédnout po třetí, tentokrát v modernějším a dynamičtějším pojetí. Muzikál stále uchvacuje diváky strhujícím příběhem vášně a zkázy, lásky a nenávisti a ve spojení s chytlavými melodiemi je pro publikum stále dostatečně přitažlivý. Příběh nastiňuje francouzskou společnost 19. století a je plný milostných, komických i tragických osudů a událostí zasahujících až do počátku pařížské revoluce v roce 1830. Diváci se opět setkají s odsouzencem Jeanem Valjeanem, nešťastně zamilovanou Fantinou, zákeřným komisařem Javertem a milostnou zápletkou Maria a Cossety, přičemž je celý děj doplněn působivou scénou pařížských barikád. Podle producenta Františka Janečka však nejde o návrat. „Máme nejnovější londýnské angažmá, přes deset metrů vysoké kulisy, živý orchestr a hvězdné obsazení," řekl Janeček ČTK. Mezi představiteli hlavních rolí muzikálu jsou známí zpěváci a herci - Daniel Hůlka, Monika Absolonová, Marta Jandová, Marián Vojtko či Kateřina Brožová. Vedle nich účinkuje také řada talentů, jako jsou Michael Foret, Tomáš Löbl nebo Vlaďka Skalová. Muzikálovou adaptaci dramaturgů Alaina Boublila a Claude-Michel Schönberga zhlédlo od premiéry v roce 1980 přes 55 milionů lidí. V Praze se až do 9. června odehraje celkem 36 repríz, již nyní je představení vyprodané několik týdnů dopředu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Benedikt XVI. je nejstarším papežem za posledních 100 let

Od čtvrtka 1.března je papež Benedikt XVI. (84) nejstarším papežem za posledních 100 let. Za 42 dní, 16.dubna 2012, oslaví Benedikt XVI. své 85.narozeniny a bude tak starší, než jeho přímý předchůdce Jan Pavel II. (1978-2005). Vůbec nejstarším papežem v dějinách církve byl Leo XIII. (1878-1903), který zemřel jako 93letý. V 19. století žil nejdéle papež Pius IX. (1846-1878), který zemřel ve věku 85 let a 9 měsíců. V 18. století byl nejdéle žijícím papežem Clemens XII. (1730-1740), který se dožil téměř 88 let. Papež Benedikt XVI. je zároveň od června 2010 nejdéle úřadujícím Němcem v církevních dějinách. Sedm jeho předchůdců, kteří pocházeli ze stejné země, mělo průměrnou dobu pontifikátu 2 roky. Nejkratší pontifikát papeže Damase II. trval pouhých 24 dní.

Počet katolíků a kněží celosvětově roste

Téměř 1,2 miliardy lidí, tedy 17,5 % světové populace, jsou katolíci. Katolická církev má podle nejnovějších údajů Vatikánu 1,196 miliard členů. Počet katolíků v roce 2010 vzrostl oproti předchozímu roku o 1,3 procenta. Celkový počet kněží vzrostl pouze lehce, do celkového počtu 412 236 kněží jich vloni přibylo 1643. V Evropě je ale přitom nyní oproti údajům z roku 2009 o 905 kněží méně. Přibylo jich především v Asii a v Africe. Tyto údaje byly v sobotu 10.března zveřejněny v ročence „Annuario Pontificio", jejíž první exemplář obdržel papež Benedikt XVI. Obdobné údaje, jako v případě kněží, jsou i u seminaristů. Počet zájemců o kněžství vzrostl oproti roku 2005 o 4 procenta, celosvětově je nyní 118 990 kandidátů kněžství. V Evropě ale počet seminaristů v tomto období klesl o 10.4 procenta, v Americe o 1,1 procento. Ani počet řádových bratří ve sledovaném období neklesl, jejich počet zůstává konstantní - 54 665 v roce 2010; 54 229 pak v roce 2009. Stejný počet zůstal i řádových kněží – v roce 2010 jich bylo registrováno 135 227. Počet řádových sester klesl ze 729 371 na 721 935 sester. Počet řádových sester klesl spíše v Evropě a Americe. V Africe a Asii jejich počet dokonce stoupl o dvě procenta. Výrazný nárůst zaznamenala katolická církev v počtu stálých diakonů, kteří působí v Severní Americe a Evropě. Jejich počet stoupl z 38 155 na 39 564 diakonů.

Encyklika Mit brennender Sorge vznikla před 75 lety

Dne 14. března 1937 vydal papež Pius XI. encykliku Mit brenneder Sorge, která reagovala na nacismus a jeho vládu v Německu. Jako jediná z papežských encyklik byla napsána v němčině. „Svatý stolec rozpoznal dříve než jiné politické subjekty, že s Hitlerovým Německem nelze vyjednávat," řekl v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas postupimský církevní historik Thomas Brechenmacher: „V podstatě lze rozlišovat dvě fáze – od roku 1933 do vydání encykliky v roce 1937 byla vatikánská diplomacie přesvědčena o možném vyjednávání či dosažení jistého modu vivendi s národně socialistickým Německem. Avšak v průběhu let se ukázalo, že tato možnost absolutně nevede k cíli. Otevřený papežův text tedy značí zásadní obrat, jak před německou, tak před světovou veřejností. Čas vyjednávání zde končí a svět se seznamuje s vyhlášením jasné konfrontace." Toto hodnocení Svatého stolce přitom vzniká v době, kdy ostatní státy ještě pokračují v politice ústupků Hitlerovu Německu. „Spojenci doufali v možnost vyjednávání až do Mnichovské konference. Proto by se dalo dokonce říci, že Svatý stolec byl prvním, kdo skutečně zřetelně prohlásil, že s takovýmto režimem vyjednávat nelze," hodnotí německý historik jasné odsouzení nacismu a jeho světonázorových základů v encyklice Pia XI.

Vatikán vystavuje unikátní dokumenty z archivů

V Kapitulských muzeích v Římě byla včera zahájena výstava více než stovky unikátních dokumentů z tajných archivů Vatikánu. Expozice potrvá až do 9.září 2012. Poprvé v historii se široké veřejnosti na výstavě „Lux in arcana" (Světlo v tajemství) ukazují cenné rukopisy a tiskopisy, které byly uloženy ve vatikánských tajných archivech. Nejstarší z nich pocházejí z 8. století. Mezi nejzajímavější exponáty patří dopis britského parlamentu papeži Klementu VI. o záležitostech se svatbou krále Jindřicha VIII. (1530), dokumenty z procesu proti Galileovi (17. století), ale i různé dokumenty týkající se vztahů v době druhé světové války. Najdeme tu i bulu o exkomunikaci Martina Luthera, či dopisy Marie Stuartovny papeži Sixtu V. Vystavované dokumenty poprvé, a podle organizátorů možná i naposledy, opustily zdi Vatikánu a jsou vystavovány v centru Říma.

Téměř 66 procent Slováků jsou katolíci

65,8% obyvatel Slovenska tvrdí, že jsou katolíci, z toho 62% se hlásí k římskokatolické a 3,8% k řeckokatolické církvi. Tyto údaje představují oficiální výsledky loňského sčítání lidu, které Slovenský statistický úřad vydal počátkem března. Římskokatolická církev dominuje ve všech regionech země. V porovnání s výsledky předchozího sčítání lidu z roku 2001, kdy se k římskokatolické církvi přihlásilo 68,9%, ukazuje současná situace pokles o téměř 7%. Katolická církev na Slovensku ho chápe jako "důsledek čtyřicetileté ateizace před rokem 1989". V oficiálním prohlášení Konference biskupů Slovenska dále stojí: "Naše zkušenost ukazuje, že v poslední době nedošlo k žádným dramatickým změnám v religiozitě. Proces sčítání byl doprovázen několika komplikacemi, jakými byly technické problémy, ale také rostoucí nedůvěra občanů vůči státu a veřejným institucím. Katolická církev je pevnou součástí naší společnosti, její poselství stále přináší nenahraditelné podněty pro integrální rozvoj každého člověka a chce ze všech sil pokračovat ve službě pro společné dobro celé naší společnosti," uvádí slovenští biskupové ve svém prohlášení a rovněž vyjadřují svoji vděčnost vůči všem, kteří se při sčítání k římskokatolické či řeckokatolické církvi přihlásili. „Velmi si vážíme, že přes rostoucí sekularizaci se velká část naší společnosti hlásí ke katolické církvi a snaží se zachovat si katolickou víru."

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (5)

Teologická čítanka z textů Josefa Ratzingera - výběr

Ježíšovo vzkříšení z mrtvých

„A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je naše víra. Pak ovšem my vypadáme jako lživí svědci o Bohu:... protože jsme proti Bohu svědčili, že Krista vzkřísil" (1 Kor 15, 14 nn). Těmito slovy svatý Pavel zcela drasticky ukázal jakou důležitost má víra v zmrtvýchvstání Ježíše Krista pro křesťanské poselství jako celek: Je jejím základem. Křesťanská víra stojí a padá s pravdou svědectví, že Kristus vstal z mrtvých.

Odejme-li se to, pak lze sice z křesťanského podání stále ještě sestavit řadu pozoruhodných představ o Bohu a člověku, čím jsou a čím mají být – jakýsi náboženský světový názor – ale křesťanská víra je mrtvá. Pak byl Ježíš náboženskou osobností, která ztroskotala; která i ve svém ztroskotání zůstává velká a může nás pobádat k zamyšlení. Avšak zůstává v čistě lidském a jeho autorita sahá jen tak daleko, jak je nám jeho poselství pochopitelné. Není už vůbec žádným měřítkem; tím je pak ještě jen náš vlastní úsudek, který z jeho dědictví vybírá, co se mu zdá potřebné. A to znamená: Pak jsme ponechání sami sobě. Náš vlastní úsudek je poslední instancí.

Pouze když Ježíš vstal z mrtvých, stalo se něco nového, co změnilo svět a situaci člověka. Pak bude měřítkem, na které se můžeme spolehnout. Protože potom se Bůh opravdu ukázal.

Potud je při našem hledání Ježíšovy postavy zmrtvýchvstání rozhodující bod. Zda Ježíš jenom **byl** nebo zda také **je** – to závisí na zmrtvýchvstání. V našem ANO či NE k tomu nejde o jednotlivou událost vedle jiných, nýbrž o postavu Ježíše jako takového.

Proto je nutné zvláště dobře naslouchat svědectví o vzkříšení z Nového zákona. Tu ovšem musím na prvém místě sdělit, že nám, z historického hlediska, toto svědectví jde vstříc ve zvláště složité formě a vyvolává mnoho otázek.

Co se tu stalo? To nebylo vůbec snadné říci pro svědky, s nimiž se Zmrtvýchvstalý setkal. Byli konfrontováni s jednou pro ně zcela novou skutečností, která rozbíjela jejich horizont zkušeností. Čím více je skutečnost té události přemáhala a nutila ke svědectví, tím byla zároveň rozmanitější. Sv. Marek nám vypravuje, že se učedníci při sestupu z hory Proměnění zabývali slovy Ježíše že „Syn člověka vstane z mrtvých". Ptali se jeden druhého, co to znamená: „vstát z mrtvých" (9, 9 nn) Vskutku? Co to vlastně je? Učedníci to nevěděli a museli se tomu naučit teprve ze setkání s tou skutečností.

Kdo přistupuje k vyprávění o vzkříšení s míněním, že ví, co to je vzkříšení z mrtvých, ten může zprávy falešně pochopit a musí je odložit stranou jako nesmyslné. Rudolf Bultmann namítal proti víře ve zmrtvýchvstání, i kdyby Ježíš přišel zpátky ze hrobu, tak by se muselo říkat, že nám „takový zázračný přírodní úkaz jako je oživění mrtvého" nepomůže a je pro nás existenciálně bezvýznamný. (srov. *Neues Testament und Mythologie str. 19)*

A tedy skutečně: Kdyby se při Ježíšově vzkříšení jednalo pouze o nějakou oživenou mrtvolu, tak by se nás to netýkalo. Pak by to nebylo důležitější než je oživění klinicky mrtvého uměním lékařů. Zázrak nějaké oživené mrtvoly by jen říkal, že Ježíšovo vzkříšení je totéž, co bylo vzkříšení mládence z Naimu (Lk 7, 11-17), Jairovy dcery (Mk 5, 22nn. 35 - 43) nebo Lazara (Jan 11, 1- 44) Po delší nebo kratší době se tito vrátili do svého dřívějšího života, aby pak později definitivně zemřeli.

Novozákonní svědectví nenechávají žádnou pochybnost o tom, že se vzkříšením událo něco docela jiného. Ježíšovo vzkříšení – „zmrtvýchvstání Syna člověka" – bylo vstupem do docela nového způsobu života, totiž do života, který není podroben zákonu „zemři a staň se", nýbrž že stojí mimo toho. Je to život, který otevřel nový rozměr lidského bytí. Proto není zmrtvýchvstání Ježíše nějaká ojedinělá událost, kterou bychom mohl nechat tak, jak je, a jež patří jen do minulosti, nýbrž že je to „mutační skok" (abychom toto jistě mylně pochopené slovo použili jako analogii). V Ježíšově vzkříšení se dosáhla nová možnost lidského bytí, která se týká všech a budoucnosti, otevírá nový způsob budoucnosti pro lidi.

Tak Pavel plným právem nerozlučně spojil vzkříšení křesťanů se zmrtvýchvstáním Krista: „Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal.... Ale Kristus z mrtvých vstal a to jako prvni z těch, kteří zesnuli." (1 Kor 15,16.20)

Zmrtvýchvstání Krista je buď všeobecná událost nebo není, říká nám Pavel. A jenom tehdy, jestliže ji chápeme jako univerzální událost, jsme na cestě, vůbec správně pochopit svědectví Nového zákona o zmrtvýchvstání.

Z toho se chápe zvláštnost tohoto svědectví v Novém zákoně. Ježíš se nevrátil do normálního lidského života tohoto světa jako Lazar a jiní, které Ježíš vzkřísil. Vstoupil do jiného, nového života – do Boží dálky a odtud se zjevuje Svým.

Toto bylo také pro učedníky nepochopitelné a oni se s tím museli pomalu vypořádat. Židovská víra znala sice vzkříšení z mrtvých na konci časů. Nový život byl spojován se vznikem nového světa a byl zcela pochopitelný. Existuje-li nový svět, tak také existuje nový způsob života. Ale zmrtvýchvstání do konečného a dovnitř jinačího, v nadále existujícím starém světě, se nepředpokládalo a proto také nebylo pochopitelné. Proto také příslib vzkříšení nejprve zůstal pro učedníky nepochopitelný .

Proces, jak se stávali věřícími probíhal analogicky s případem Kříže. Na ukřižovaného Mesiáše nikdo nepomyslel. Nyní to faktum bylo zde a bylo nutné nově číst bibli právě od tohoto faktu. Nové čtení Písma mohlo ovšem začít teprve po zmrtvýchvstání, protože teprve skrze ně byl Ježíš ověřen jako Boží vyslanec. Nyní se musel hledat v Písmu jak kříž tak zmrtvýchvstání, nově je chápat a tím dojít k víře v Ježíše, Božího Syna.

K textům čítanky doplněno z: Ježíš z Nazaretu – 9. kapitola
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Apoštolská cesta Benedikta XVI. do Mexika a na Kubu

Ve dnech 23. - 29. března 2012 Svatý otec podnikl svou 23. zahraniční cestu; tentokrát zavítal do Mexika a na Kubu.

V pátek 23. března 2012 v 9.30 hodin začal čtrnáctihodinový let se společností Alitalia z římského letiště Fiumicino do mexického města Silao. Svatého Otce při letu doprovázelo více než 70 novinářů. Při tiskové konferenci na palubě letadla Benedikt XVI. odpovídal mj. na dotazy, týkající se problematiky obchodu s drogami a sociálních kontrastů v Latinské Americe. Benedikt XVI. vyzval k překonání rozpolcenosti na osobní a veřejnou morálku. *„Církev není politickou mocností, nýbrž nositelkou morálky, jejímž prvním úkolem je vychovávat svědomí k zodpovědnosti,"* zdůraznil. V souvislosti s kubánskou etapou cesty Svatý otec poukázal na nastoupenou cestu dialogu a spolupráce. *„Je evidentní, že marxistická ideologie tak, jak byla pojímána, dnes již neodpovídá realitě,"* řekl Benedikt XVI a dodal: *„Je zřejmé, že církev stojí stále na straně svobody - svobody vyznání, svobody náboženství."*

Papežskou návštěvu v Mexiku předcházely rozsáhlé přípravy. Giancarlo La Vella, korespondent Vatikánského radia jen stručně vypočítal: *„Očekává se pět set tisíc poutníků, akreditovalo se dva tisíce novinářů z 500 periodik z celého světa, patnáct tisíc zvláštních korespondentů na mši v Parku del Bicentenario. Připravena jsou centra první pomoci i nejméně tři tisíce příslušníků pořádkových sil. To jsou některá čísla k papežské cestě do země, která Petrova nástupce hostí už po šesté v historii."*

O kompletní televizní přenos všech bodů programu papežovy cesty se poprvé v historii - po pěti návštěvách bl. Jana Pavla II. - starala katolická církev. Díky tomuto úsilí mohla všechny události přenášet další stovka televizních sítí. Televizní tým poskytla mexická státní televize, avšak zadavatelem byla Mexická biskupská konference. Luis Carlos Frias, který byl mexickým episkopátem pověřen televizní distribucí, tento fakt komentoval: *„Mezinárodní signál neponese žádné logo nebo značku přenosu. Poprvé v dějinách věřící nejenom uvidí papeže v televizi, nýbrž budou sami tento přenos nabízet."*

Začátek návštěvy Mexika

V 16.30 hodin místního času vstoupil Benedikt XVI. na půdu Latinské Ameriky. Na letišti, vzdáleném 30 km od města Leon, jej vítalo asi 350 tisíc věřících. Právě díky příznivému klimatu a snadné dosažitelnosti pro velký počet věřících (na 70% Mexičanů bydlí ve vzdálenosti do čtyř hodin cesty) se město stalo hostitelem Svatého otce, který přijíždí oslavit 200 let nezávislosti většiny latinskoamerických států. Papeže oficiálně přivítal federální prezident Felipe Calderon s chotí a církevní autority včele s leónským arcibiskupem. Země, kde žije 110 miliónů obyvatel a 93 miliónů z nich se hlásí ke katolickému vyznání, vítala Benedikta XVI. přátelsky a se spontánní radostí.

Svatý Otec ve své promluvě vzpomínal na blahoslaveného Jana Pavla II., který tuto zem navštívil celkem pětkrát. *„Vážím si věrnosti mexického lidu a myslím na něj v modlitbách,"* řekl evidentně potěšený papež a dodal: *„Láska je jednoduchá odpověď na to, co je v dané situaci potřeba."*

Z letiště se Svatý Otec vydal na třicetikilometrovou jízdu papamobilem do centra města Leon, které je se svým 1,5 milionem obyvatel sedmým největším městem Mexika. Během svého tříd enního pobytu v Mexiku byl papež ubytován v Leonu v Koleji Panny Marie, Collegio Miraflores, velkého školního komplexu spravovaného sestrami služebnicemi Nejsvětější Eucharistie a Matky Boží.

Papež v Mexiku vyzval k ochraně dětí

Sobotu 24. března trávil Benedikt XVI. i jeho doprovod především odpočinkem po dlouhém a náročném letu z Říma. V 18.00 hodin se Svatý otec přesunul do Guanajuatu, hlavního města stejnojmenného mexického státu. Zde papeže v sídle místní vlády Casa del Conde Rul přijal mexický prezident a premiér Felipe de Jesús Calderón Hinojosa. Starosta Guanajuata, Édgar Castro Cerrillo, pak papeži předal symbolické klíče od města. Darem Benedikta XVI. mexickému prezidentovi byla kopie vzácného rukopisu z Vatikánské knihovny - pontifikálu Bonifáce IX. z konce 14. století.

Po návštěvě u mexického prezidenta se papež na guanajuatském náměstí Pokoje setkal s dětmi. *„Drahé děti, jsem rád, že se s vámi mohu setkat a vidět vaše radostné tváře, které zaplnily toto krásné náměstí. V papežově srdci zaujímáte velmi důležité místo. A chtěl bych, aby to nyní věděly všechny děti Mexika, zvláště ty, které strádají bolestí, opuštěností, násilím či hladem, který byl v těchto měsících silně pociťován kvůli suchu v některých krajích,"* řekl papež Benedikt VI. v úvodu své promluvy. Poděkoval svým mladým přátelům za toto setkání víry a náladu, kterou vyjádřily zpěvem. Ve své promluvě připomenul i úryvek z Janova evangelia (Jan 20,21), slova zmrtvýchvstalého Krista: *„Pokoj s vámi"*, které souvisí i se jménem místa jejich setkání - náměstí Pokoje. *„Přišel jsem, abyste viděly, že vás mám rád. Každý z vás je darem Božím pro Mexiko a pro svět. Vaše rodina, církev, škola a ti, kteří nesou ve společnosti zodpovědnost, musí společné usilovat o to, abyste mohly zdědit lepší svět, ve kterém nebude závisti ani rozdělení. Rád bych proto pozvedl hlas a všechny vyzval k ochraně dětí a péči o ně, aby jejich úsměv nikdy nezmizel, mohly žít v pokoji a s důvěrou hledět do budoucnosti,"* pobídl všechny papež ve své promluvě. Zároveň dětem doporučil, aby se účastnily nedělní mše svaté, katecheze a braly si příklad z blahoslavených Cristobala, Antonia a Juana, malých mučedníků z Tlaxcala, kteří poznali Ježíše v dobách počáteční evangelizace Mexika a objevili, že neexistuje poklad větší než je On. Svatý otec svoji řeč pro děti pak zakončil požehnáním: *„Ze srdce vám žehnám a prosím, abyste svým rodičům a sourozencům, i všem ostatním, kdo jsou vám drazí, přinesly papežovu náklonnost a požehnání. Ať vás provází Panna Maria. Vřelé díky, moji malí přátelé!"* Benedikt XVI. se poté opět přesunul do své rezidence Miraflores v Leonu.

Papež varoval Mexičany před zvykovou vírou

Na nedělní mši svatou 25. března se Svatý otec vydal ze své rezidence vrtulníkem, který letěl kolem 2700 metrů vysoké hory Cubilete, na jejímž vrcholku se nachází socha Krista Krále. Dvaadvacetimetrová socha zbudovaná v roce 1923 představuje hned po Riu de Janeiru druhou největší podobnou sochou. Je zároveň ve znaku města Leon, kde se sloužila i následná mše svatá. Osmdesátitunová socha byla zničena hned tři roky po svém zbudování, kdy ji prezident Elias Calles nařídil rozbombardovat. Obnovena byla za spoluúčasti mexické vlády až v roce 1940 jako projev dobré vůle vůči církvi.

Na půl milionu lidí navštívilo nedělní mši svatou, kterou v leónském parku Bicenterio sloužil Svatý otec Benedikt XVI. Bohoslužby, která byla jedním z vrcholů papežovy návštěvy Mexika, se spolu s papežem zúčastnilo na tři tisíce kněží a dvaadvacet předsedů biskupských konferencí z celé Latinské Ameriky. Ve své homilii Svatý otec mimo jiné zdůraznil potřebu obnovit a oživit život z evangelia. Ten sice zapustil v zemích Latinské Ameriky hluboké kořeny, může mu však hrozit jistá únava. *„Kontinentální mise, která probíhá od diecéze k diecézi na tomto kontinentu, má za cíl rozšířit... mezi všemi křesťany..., aby odolali pokušením povrchní a zvykové víry, která je někdy zlomkovitá a nedůsledná. Také tady je třeba překonat únavu víry a znovu si osvojit radost z křesťanské existence,"* uvedl papež, podle něhož se teprve z této radosti rodí energie sloužit Kristu i v tíživých situacích lidského utrpení a dávat se Mu k dispozici.

Na závěr bohoslužby se ještě Svatý otec pomodlil s přítomnými modlitbu Anděl Páně. Bezprostředně předtím odevzdal lid Latinské Ameriky do péče Panny Marie Guadalupské: *„V těchto chvílích, kdy jsou mnohé rodiny rozděleny a nuceny k emigraci, mnozí trpí chudobou, korupcí, domácím násilím, obchodem s narkotiky, krizí hodnot či kriminalitou, obraťme se k Marii a hledejme u ní útěchu, sílu a naději. Matka pravého Boha nás vybízí, abychom s vírou a láskou setrvali v jejím stínu, a tak překonali každé zlo a vytvářeli spravedlivější a solidárnější společnost."* Nedělní program zakončil Benedikt XVI. nešporami s biskupy Mexika a Latinské Ameriky v katedrále „Catedral de Nuestra Seňora de la Luz".

V programu papežovy návštěvy do Mexika chybělo setkání s mládeží. Přesto právě mladí lidé měli od počátku do konce návštěvy významný podíl na celkovém ovzduší minulých dní. Vítali Benedikta XVI. podél tras jeho přejezdů, mladí dobrovolníci pomáhali v organizaci, další vedli modlitby a zpěv. Nyní se jich velký dav shromáždil pod kolej Miraflores, kde papež večeřel. Nechyběli ani umělci s hudebními nástroji v tradičních krojích. Jejich očekávání se naplnilo – Svatý otec přišel mezi ně. Za zvuku mexických lidových písní dostal darem sombrero, toho dne už druhé, tentokrát v papežských barvách, tedy bílé, vyšívané zlatem. *„Absolvoval jsem mnoho cest, ale nikde jsem nebyl přijat s takovým entusiasmem* – řekl Benedikt XVI. – *Mohu říci, že se už dlouhá léta každý den za Mexiko modlím a v budoucnu se budu modlit ještě více. Teď už rozumím, proč Jan Pavel II. řekl: cítím se být mexickým papežem. Drazí přátelé, i když jsem šťastný tady s vámi, odpusťte mi, že se vzdálím. Zítra mne čeká náročný den..."* Papež pak mladým požehnal a rozloučil se: *Buenas noches!* V pondělí ráno se pak papež rozloučil s Mexikem a odletěl na Kubu.

Přivítání Benedikta XVI. na Kubě

Zatímco Svatého otce na Kubě mohli oficiálně přivítat biskupové, běžní lidé museli zůstat odděleni na střešní terase. Slova papeže Benedikta XVI. k nim přes tlumené tlampače na rampě nemohla proniknout. O to hlasitěji zněly slavnostní salvy, po nichž se po terase linul pach zkažených vajec. To bylo jediné, co mohli vnímat běžní občané při uvítání Benedikta XVI. v této jedné z posledních výsp marxismu.

„Přicházím na Kubu jako poutník lásky, abych utvrdil své bratry ve víře a povzbudil v naději, která se rodí z přítomnosti Boží lásky v našich životech. Nosím ve svém srdci spravedlivá přání a legitimní touhy všech Kubánců, ať už se nacházejí kdekoli, jejich utrpení a radosti, jejich starosti a ušlechtilé tužby, a to jak lidí mladých, tak starších, mladistvých a dětí, nemocných a pracujících, vězněných a jejich příbuzných, jakož i chudých a potřebných," řekl Benedikt XVI. ve své první promluvě na Kubě na mezinárodním letišti v Santiago de Cuba.

V jednatřicetistupňovém vlhkém horku zmírňovaném poryvy větru pod oblačnou oblohou druhého největšího kubánského města pak papež vyslechl projev prezidenta Raúla Castra. V propagandistických tónech, pamětníkům minulého režimu v naší zemi dobře povědomých, zaznělo ujištění o úplné náboženské svobodě a dobrých vztazích se všemi náboženskými institucemi, stejně jako výpady proti Spojeným státům a kritika padesátiletého embarga.

Benedikt XVI. ve své odpovědi připomněl návštěvu svého předchůdce Jana Pavla II., která před čtrnácti lety v roce 1998 zahájila *„novou fázi vztahů mezi církví a Kubánským státem v duchu větší spolupráce,"* jak ale papež naznačil, zůstává řada aspektů, v nichž je co rozvíjet, zejména pokud jde o působení církve ve veřejném prostoru. Papež tak nepřímo poukázal na skutečnost, že navzdory zmírnění represí vůči církvi v 90. letech, kdy vláda zrušila odkaz na ateismus v ústavě, a dalším vstřícným krokům po nástupu Raúla Castra v roce 2006, církev nemá přístup do médií, nesmí vést školy ani svobodně zakládat nové kostely a instituce. Papež se zmínil rovněž o ekonomických problémech současného světa. Slova interpretovaná některými komentátory jako kritika kapitalismu ve skutečnosti mířila na jádro krize, které je společné Kubě i západní společnosti, totiž na ztrátu hodnot, na krizi morální.

K situaci na Kubě snad můžeme ještě dodat, že od roku 2010 propustil kubánský režim stovku politických vězňů, klíčovou roli přitom hrála katolická církev. Církev se na Kubě ocitla v poměrně nové roli politického zprostředkovatele. Celá desetiletí byla přitom manipulována a trýzněna a v režimu Fidela Castra platila za „kontrarevoluční".

Křesťané pokojně vystupují za lepší společnost

V pondělí 26.března večer v 18.30 hodin Benedikt XVI. slavil svou první velkou mši svatou na Kubě. Konala se na náměstí Antonia Macea v Santiago de Cuba, kde se shromáždilo více než dvě stě tisíc věřících. Vedle oltáře, jehož zastřešení symbolizovalo biskupskou mitru či sérii gotických oken, byla vystavena milostná soška Madony z Cobre. Patronka Kuby tak přerušila své roční putování třemi sty ostrovními farnostmi v rámci mariánského jubilejního roku. Svatý otec slavil svou první mši svatou v komunistickém státě, při níž varoval před vytlačením Boha z veřejného prostoru a připomněl důstojnost každého člověka.

Jeho homilie měla silně mariánský akcent, který vyplýval i z liturgických textů dnešní slavnosti Zvěstování Páně. Vtělení Božího Syna je ústředním tajemstvím křesťanské víry, poukázal papež. Svatý otec přítomné vyzval k budování otevřenější, lepší a důstojnější společnosti. Což mají činit *„zbraněmi pokoje, odpuštění a porozumění"* V přítomnosti prezidenta Raúla Castra, který se oproti předběžnému programu mše svaté také zúčastnil, zatímco jeho bratr Fidel Castro v roce 1998 byl pouze na závěrečné bohoslužbě v Havaně, povzbudil Kubánce, aby strpěli různá nepřátelství a útoky pro svou víru a přesvědčení, že Ježíš svým

Zmrtvýchvstáním zničil moc Zla. Bůh jejich nasazení požehná *„bohatými plody"*. Papež v promluvě také uznal nasazení a oběti kubánské církve. Katolíci tu podle něj denně v obtížích, statečně a s námahou pracují na tom, aby se církev *„v konkrétních okolnostech"* této země ukázala jako místo setkání s Bohem. Hluboce jej oslovilo nadšení, s jakým se slaví 400 leté výročí nalezení sošky Panny Marie Matky Milosrdenství z Cobre a připomněl její zázračné nalezení.

Dále papež připomněl, že křesťanská rodina má na Kubě důležitou úlohu stát se příkladem pro všechny. Manželé by měli být viditelným znamením lásky Kristovy k církvi. Kuba potřebuje znamení jejich věrnosti, jednoty a schopnosti přijmout lidský život, především ten *„nejbezbrannější a nejpotřebnější"*.

Na závěr více než dvouhodinového obřadu věnoval papež sošce Virgen de la Caridad de Cobre Zlatou růži. Toto papežské vyznamenání už obdržela poutní místa v Mariazell, Altottingu, Fatimě či Apericidě v Brazílii.

Papež navštívil nejvýznamnější kubánské poutní místo

Návštěvou mariánské svatyně v El Cobre, kde se nachází soška patronky Kuby - Panny Marie Milosrdné z Cobre ("Virgen de la Caridad del Cobre") - zahájil Svatý otec Benedikt XVI. druhý den své návštěvy této karibské země v úterý 27. března. Na nejvýznamnějším kubánském poutním místě papež Kubáncům připomněl, že jejich další osud svěřil do rukou patronky ostrova Panny Marie a ubezpečil je svou modlitbou. *„Dejte vědět všem, které potkáte, blízkým i vzdáleným, že jsem Matce Boží svěřil budoucnost vaší země. Prosil jsem Nejsvětější Pannu také za potřeby trpících, za ty, kteří jsou zbaveni svobody, odloučeni od svých blízkých nebo prožívají těžké chvíle."* Ve svém krátkém projevu papež vzpomněl také na oběti předloňského zemětřesení na nedalekém Haiti.

Soška Panny Marie Milosrdné sehrála v kubánských křesťanských dějinách zcela zásadní roli. Podle dochovaných dokumentů spatřili roku 1612 dva indiáni, bratři Rodrigo a Juan Hoyosovi, a černošský otrok Juan Moreno, jak v řece plave deska, na níž stojí socha Panny Marie. Protože soška byla úplně suchá, pokládali to místní obyvatelé za zázrak. Cobre se pak rychle stalo kubánskou národní svatyní. Jak ukazují historikové, Matka Boží Milosrdná byla a je součástí kubánské národní identity a poutě k ní sehrály důležitou roli při formování kubánského vlastenectví. V dnešní době je Panna Maria z Cobre symbolem nelehkého zápasu za občanská práva a náboženskou svobodu.

Benedikt XVI. se setkal s Raúlem Castrem

Z mezinárodního letiště Santiago de Cuba pak Svatý otec odcestoval do Havany, kde se setkal s kubánským prezidentem Raúlem Castrem. Schůzka, která se konala za zavřenými dveřmi, trvala přes čtyřicet minut. Papežův mluvčí P. Federico Lombardi ji popsal jako *„velmi srdečnou a konstruktivní."* Ačkoliv podrobnosti jejich konverzace nejsou známy, P. Lombardi řekl, že papež zopakoval svá znepokojení, o kterých již mluvil na veřejnosti, týkající se svobody církve, aby se mohla plněji podílet na životě společnosti a být tak ku prospěchu všech kubánských občanů.

Papež přednesl kubánskému prezidentovi jednu speciální žádost, a to aby zvážil možnost ustanovení Velkého pátku jako státního svátku. Jan Pavel II. při své návštěvě Kuby v roce 1998 požádal o podobnou věc bývalého prezidenta Fidela Castra. Vyzval ho tehdy, aby uznal Boží hod vánoční jako státní svátek, což bylo ještě ten rok ustanoveno. Toto rozhodnutí znamenalo pro církev v zemi, která se po tři desetiletí deklarovala jako ateistická, významný krok kupředu.

Na otázku o nadějích papeže Benedikta XVI. ohledně politických změn na Kubě, odpověděl P. Lombardi, že tato návštěva je pastorační pouť u příležitosti 400. výročí objevení sošky Panny Marie Milosrdné z El Cobre, patronky Kuby. Dodal však, že cílem návštěvy je také dát impuls k praktickým zlepšením, která povedou k větší svobodě církve, aby mohla lépe uskutečňovat své poslání.

Právo na náboženskou svobodu není žádné privilegium

Na zaplněném havanském náměstí Revoluce předsedal ve středu 28. března v 9.00 hodin Svatý otec Benedikt XVI. slavnostní bohoslužbě, která byla posledním bodem programu jeho třídenního pobytu na Kubě. Slavnostní bohoslužby se účastnilo na půl milionu věřících, ale i kubánský prezident Raúl Castro.

„Požehnaný jsi Bože, který nás shromažďuješ na tomto významném náměstí, abychom se více ponořili do tvého života. Zakoušíme hlubokou radost z toho, že jsem dnes mezi vámi, abych předsedal této mši svaté uprostřed jubilejního roku zasvěceného Panně Marii Milosrdné lásky z Cobre," řekl papež v úvodu své homilie. Dále se ve své promluvě věnoval úryvku z Janova evangelia *„Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí"* (*Jan* 8,31)." Ježíš těmito slovy vybízí své učedníky, aby uvěřili a vytrvali v jeho slovu, aby poznali pravdu, která vykupuje a pozvedává. *„Lidská bytost totiž touží po pravdě, jejíž hledání vždycky předpokládá uplatňování autentické svobody. Mnozí nicméně upřednostňují zkratky a snaží se vyhýbat tomuto úkolu...někteří si ironicky dobírají možnost poznat pravdu, hlásají neschopnost člověka ji dosáhnout anebo popírají, že existuje jediná pravda pro všechny,"* řekl Svatý otec a dodal: *„Na druhé straně jsou i takoví, kteří toto hledání pravdy interpretují mylně, upadají do iracionality a fanatismu, jež je uzavírá v „jejich vlastní pravdě", kterou se snaží vnucovat druhým."* Podle papeže je pravda o člověku navíc nevyhnutelným předpokladem k dosažení svobody, protože v ní objevujeme základy etiky, s níž se mohou všichni měřit a může sbližovat všechny kultury, národy a náboženství, státníky a občany.

Svatý otec dále ve svém kázání hovořil o církvi, která se musí opírat o bytostnou náboženskou svobodu, aby mohla plnit své poslání. Ta spočívá v možnosti hlásat a slavit víru také veřejně, šířit poselství lásky, smíření a pokoje. Podle papeže již byly na Kubě k tomuto učiněny určité kroky: *„Je však zapotřebí pokračovat a rád bych povzbudil vládní představitele této země, aby upevnili to, čeho bylo dosaženo, a pokračovali na této cestě pravé služby obecnému blahu celé kubánské společnosti...Právo na náboženskou svobodu, ať již v její dimenzi individuální či komunitní, vyjevuje jednotu člověka, který je současně občanem a věřícím. Když církev na toto právo poukazuje, nedožaduje se žádného privilegia,"* apeloval Svatý otec na kubánské představitele v závěru své homilie.

Spolu s Benediktem XVI. koncelebrovali mši svatou i kubánští biskupové a kněží. Papež se po ukončení bohoslužby odebral na apoštolskou nunciaturu a v podvečer se na havanském letišti rozloučil s Kubou a odletěl do Říma.

Podle zpráv Rádia Vatikán a České biskupské konference

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 31.března 2012 - 6.30 hod. večer

Neděle 1.dubna 2012 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka

Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 5.dubna 2012 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 6.dubna 2012 - 7.30 hod. večer

Památka umučení Páně

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 7.dubna 2012 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, slavná obnova křestních slibů, křestní slavnost a biřmování, mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 8.dubna 2012

10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

srdečně zve členy, přátele a známé
na zajímavý cestopisný večer
v úterý 10.dubna 2012 v 7 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Na programu bude

SLAVNÁ HISTORIE A KRÁSY ŘECKA

Barevné diapozitivy s poutavým výkladem připravil
Mons. Dušan Hladík,

který procestoval mnoho známých míst z antické kultury a historie. Navštívíme společně Soluň, Atény, Korint, horu Olymp a také mnoho míst spojených s působením apoštola Pavla a řadu dalších zajímavých památek.

Těšíme se na Vaši četnou návštěvu
na tomto poutavém večeru.

Dobrovolný dar $ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago.

ALLELUIA !

HAPPY EASTER !

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary - Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Radostné Velikonoce přeje

Czech voice of Cleveland

„Joe Kocab“

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Srdečné přání

S kytičkou růží, s růžencem modliteb,
s radostnou vzpomínkou a upřímnou vděčností
opět přicházíme blahopřát
našemu milému duchovnímu Otci

Mons. Josefu Šachovi,

který 22.dubna oslaví své 93.narozeniny.

Kéž Vám dobrotivý Pán Bůh udělí hojnost svých milostí, dary svého Svatého Ducha, dobré zdraví a stálou duševní svěžest.

To vše Vám přejí

John Novotný a krajané od Pacifiku

K přání se připojují a v modlitbách vše nejlepší vyprošují

Mons.Dušan Hladík a přátelé z Chicaga

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMMAGE SALE

27. a 28. dubna 9.00 AM - 5.00 PM
4. a 5. května 9.00 AM - 5.00 PM
v areálu Českého kostela
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:

nábytek – židle, stoly, ložnice, kabinety
šaty – pro děti i dospělé
hračky pro děti, sportovní potřeby,
domácí a kuchyňské potřeby, elektroniku
a mnoho dalších věcí.

Prosíme členy a přátele misie
o darování dalších vhodných věcí
pro tuto akci.

Prosíme však, noste jen věci čisté a kvalitní,
co patří do odpadu vyhoďte hned doma.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Vás srdečně zve na

POMLÁZKOVOU ZÁBAVU

& KOŠT VÍNA

na Velikonoční neděli

8.dubna 2012

od 12:00 do 7:00 večer

K tanci a poslechu hraje

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

K jídlu bude smažený vepřový řízek s bramborovým salátem, výborné uzeniny, domácí pečivo a další pochoutky.

Vstup $ 12,-

Každý za to dostane v hodnotě $ 10,- poukázky na úhradu občerstvení a pamětní skleničku na víno.

Při této akci proběhne

Výstava vín a ochutnávka vzorků

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného vína nejpozději týden před akcí v České misii.
Nejlepší vzorky budou odměněny hodnotnými cenami.

Bližší informace podá Mons.Dušan Hladík: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Návrat ze smrti

Dr. Sean Thomas George

V červnu roku 2011 se konala v Brisbane (Queensland, Austrálie) mezinárodní lékařská konference na téma „Spiritualita a medicína," které se účastnilo 220 lékařů. Udivující příběh zde vyprávěl lékař Dr. Sean Thomas George, původem z Indie.

„Byl jsem již hodinu a 25 minut mrtev a vrátil jsem se do života, když se moje žena u mé smrtelné postele obrátila s prosbou k Bohu." Tento svůj příběh pak dokumentoval na obrazovce s podrobnými lékařskými údaji.

Prohlášen za mrtvého

Stalo se to 24. října 2008. George se vracel ze zasedání lékařů ve Vanuata na jižním pobřeží Austrálie, když náhle pocítil prudké bolesti na hrudi a začalo mu být horko. Zastavil vůz, vystoupil a zavolal své ženě. Ta mu doporučila, aby ihned odjel do Kalgoorlie.

Ale vnitřní hlas mu řekl, aby zamířil na kliniku v Kambalda, 50 km od Kalgoorlie, kde mu ihned provedli EKG a konstatovali infarkt. Dali mu potřebné tabletky, ale bolest ještě zesílila a 11 minut po skončení EKG se srdce zastavilo. Hodinu se lékaři a sestry pokoušeli o reanimaci pomocí kompresí a 13 elektrických šoků, ale srdce ani plíce nereagovaly. Po hodině a deseti minutách prohlásili pacienta za mrtvého.

Modlitba manželky

Deset minut nato dorazila na místo jeho manželka Sherry, lékařka. Přijali ji se smutnou zprávou, že se může s mrtvým manželem již jen rozloučit. Věděla, že je-li přísun krve do mozku zastaven tři minuty, začne proces umírání a do 20 minut je mozek mrtev. Ale oba manželé měli vždy velkou důvěru k Ježíši, našemu božskému Spasiteli. Proto vzala manželovu ruku do svých rukou a začala se pokorně modlit: „Pane, má teprve 39 roků a já mám 38, máme desetiletého syna. Potřebuji zázrak."

„Sotva to vyslovila, jako by mi někdo znovu vdechl život, moje srdce začalo opět pracovat," pokračoval přednášející.

O čtyři hodiny později odvezli letecky Dr. George do Královské nemocnice v Perthu, kde kolegové převzali jeho ošetřování. Konstatovali zablokování cévy v pravé polovině srdce. Odpovědný lékař nevěřil v možnost přežití. Pokud by se tak stalo, pak jedině s poškozeným mozkem a ustavičně pod dýchacím přístrojem. K tomu přistupují ledviny a selhání jater, protože pacient byl dlouho v hlubokém komatu.

Za tři dny, byla to neděle, pacient otevřel oči, příští den mohl pohybovat rukama i nohama. Ve středu byl již při plném vědomí, paměť i mozek fungovaly zcela normálně. Za dva týdny opustil nemocnici a vrátil se ke své práci.

Život je jen krátké období

Když rekapituluje tento svůj zážitek, je Dr. George přesvědčen, že Bůh mu chtěl přiblížit důležitou pravdu: „Dostalo se mi poznání, že Ježíš je skutečně Bůh - Tvůrce a Dárce života, že slyší pokorné prosby svých služebníků a odpovídá na ně. Rozumím dnes také tomu, že věčnost je od nás vzdálena jen pouhý dech."

„Tato zkušenost definitivně upevnila můj vztah k Bohu. Je mi zcela jasné, že jsme na zemi jen poutníky a že tento život představuje jen velmi krátký čas. Proto je důležité obrátit svou pozornost k tomu, co stojí před námi na věčnosti."

Jako lékař i jako člověk je Dr. George přesvědčen, že zdraví mu mohl vrátit jedině Bůh.

Bůh skutečně koná zázraky

Neexistují opravdu dokumentované případy, aby se pacient, který byl tak dlouho klinicky mrtev, vrátil zcela k životu s plnou pamětí a bez poškození. „To je něco, co může způsobit jedině Bůh, protože z hlediska medicíny je to zcela vyloučeno."

Také ostatní přítomní lékaři byli přesvědčeni o tom, že Bůh ještě dnes působí zázraky. To byl také důvod, proč se v Brisbane shromáždili. Letos se chtějí sejít znovu v Keni.

Christ von Morgen 11/2011
Překlad podle Světla

Dr. George otevřel svou webovou stránku *(www.seangeorge.com.au)*, která se stala velkým informačním pramenem pro křesťany i jinověrce.

Dobrovolnická služba také v České misii v Chicagu

Několikrát jsme v Hlasech národa psali o práci dobrovolníků v různých zemích světa. V posledních číslech publikujeme na pokračování příběh manželů Dvořákových, kteří pracovali rok v Indii. Když jsem vloni na podzim navštívil brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho, položil jsem mu otázku, když čeští dobrovolníci jezdí do Afriky, do Mexika, do Indie a dalších zemí, zda by také nemohli někoho poslat do Ameriky, třeba do Chicaga. O kaplana jsem si netroufal požádat, ale snad s laickým pastoračním asistentem by to šlo. Otec biskup jednoduše odpověděl: „Proč ne." Brzy na to se ozvali z pastoračního střediska brněnského biskupství s první nabídkou. Navázal jsem kontakt a výsledkem bylo, že k nám do České misie v Chicagu v polovině února přicestovala Ludmila Havelková. Požádal jsem ji, aby se dnes představila i našim čtenářům a sdělila nám své první dojmy.

Vážení čtenáři Hlasů národa.

Možná jste si někteří všimli na březnovém vydání novin něčeho neobvyklého. A to sice, že poštovní známky na obálce jsou poněkud neposedné a těžko se drží v jedné řadě. Do příprav vašeho oblíbeného měsíčníku se totiž směle zapojily i moje mladistvé, rozechvělé ruce. Od 13. února se Česká misie rozrostla o jednu členku. Přijela jsem z České republiky konkrétně z Ořechova u Křižanova na Českomoravské vysočině, abych jako dobrovolnice pomohla s čím bude třeba, tedy i s přípravou Hlasů národa.

Jistě vás bude zajímat, jak jsem se k této práci dostala? Prvotní nápad vzešel od otce Dušana Hladíka, který projevil přání na Biskupství brněnském, že by potřeboval někoho, kdo by mu pomohl při jeho práci v České Misii - s administrativou, pastorací a se vším, na co mu nezbývá čas, nebo síly. A tak se na biskupství začali poohlížet po nějaké vhodné osobě.

Ke mně se nabídka, odjet dobrovolničit za „velkou louži", dostala v listopadu loňského roku na oslavě mé promoce. V září jsem totiž úspěšně ukončila bakalářské studium na Univerzitě Karlově v Praze na Evangelické teologické fakultě a začala jsem si hledat práci ve svém sociálně-pastoračním oboru. V té době mě velice lákalo odjet pracovat do zahraničí a i o dobrovolnické službě jsem vážně uvažovala, že by to bylo ale až do dalekého Chicaga, mě ani ve snu nenapadlo. Boží plány často naše představy převyšují.

Dlouho jsem váhala, zda mám opustit na půl roku milou rodinu, spoustu opravdových přátel a jisté české prostředí. Díky modlitbě, blízkým lidem a několika malým znamením jsem nabyla přesvědčení, že je to opravdu Boží vůle sem odjet a snad dobře začít tradici dobrovolnické práce v České misii.

Ludmila se loučí se svou rodinou před odjezdem do Ameriky. V rukou drží dort ke svým 25. narozeninám s vyobrazenou mapou Spojených států a modelem letadla.

Je tomu již téměř šest neděl, co společně s otcem Dušanem a místními farníky vnikám do práce pastorační asistentky. Věřte, že po takovém milém přijetí, které se mi tu dostalo, nebylo zas až tak těžké zapojit se do jistě Bohulibé misijní činnosti. Snad se mi alespoň trochu daří plnit svůj úkol tady a přispívat k šíření dobra mezi lidmi.

Na závěr bych vás chtěla povzbudit, abyste se ani vy nebáli opustit svoje představy o životě a své budoucnosti. Já moc dobře vím, jak je to někdy těžké, ale určitě to stojí za to! Možná i vám přijde vhod modlitba, kterou mi poslala jedna moje kamarádka z Česka: „Pane, vkládám svou budoucnost do Tvých rukou. Vím, že pokud Tvá vůle nebude naplněním mých snů, máš pro mě připraveno ještě něco lepšího. Pomoz mi Ti důvěřovat. Amen."

Přeji vám krásný jarní čas a naději do všedních dnů.

Srdečně

Ludmila Havelková toho času z Brookfieldu, IL.

Děkujeme milé Ludmile za upřímné představení. Využijme příležitosti a zeptejme se jí ještě na několik otázek:

Můžete nám prozradit něco více o své rodině a farnosti?

Celé dětství jsem vyrůstala ve velkém domě pod dvěma vysokými stříbrnými smrky v malé obci Ořechov. V domě, ve kterém nás bylo vždycky plno. Jsem prostřední z pěti

sourozenců. Dříve jsem si myslela, že nás bude díky svatbám mých sourozenců ubývat, opak je pravdou. Je nás stále víc - ke třem sestrám a jednomu bratrovi už přibyla jedna švagrová, dva švagři, tři synovci a jedna neteř. A tak, když se sejdeme celá rodina, je to šrumec plný života. U slavnostního oběda nejčastěji probíráme stav železnic v ČR, úroveň zdravotnické péče v brněnských nemocnicích a hospici, nejnovější cyklostezky v kraji, počet návštěvníků na poslední zábavě skupiny Accort a samozřejmě téma nedělního kázání. Zkrátka mluvíme o tom, čím žijeme v práci i volném čase.

A moje farnost? Skládá se z jedné kaple sv. Antonína, z farního kostela sv. Jakuba a z farníků více či méně ve farnosti aktivních. Mezi největší farní akce během roku u nás patří oblíbený farní ples s bohatou tombolou, letní tábor pro děti z širého okolí, podzimní farní den pro věřící i nevěřící, tradiční Živý Betlém, poutě k patronům farnosti. Myslím, že je naše farnost živá, zejména díky tomu, že na faře sídlí Diecézní centrum života mládeže - centrum Biskupství brněnského, které se věnuje pastoraci mládeže. Pořádá různé, zejména víkendové, akce pro mladé všech věkových kategorií. Více informací můžete najít na www.osovabityska.cz

Také bych neměla opomenout, že pocházím z kraje české světice. V sousední vesnici Křižanov se totiž narodila sv. Zdislava, přímluvkyně rodin a také moje osobní patronka.

Ludmila se hned spřátelila i s dětmi z naší misie

Jaké byly první dojmy po příletu do Chicaga?

Po pravdě musím říct, že se mi především chtělo strašně spát. Let z Prahy přes Amsterodam byl dlouhý, ale krásný. Letadlem jsem letěla poprvé v životě, tak jsem se nemohla vynadívat na mraky a oceán z výšky 11 kilometrů. Nevím, kdo to řekl, že nad mraky není nebe. Ale mně tam přišlo tak hezky, že bych to ještě zvážila.

Můj první dojem z Chicaga byl z pohledu z letadla. Opravdu cestovní průvodci nelhali, že jsou tu silnice vedené do pravého úhlu a jen některé jsou šikmé. Také jsem stihla obdivovat mrakodrapy a začala jsem doufat, že je snad brzy uvidím z blízka a ze zcela opačného úhlu pohledu. To se mi už splnilo a průvodcům díky za to.

A první dojem ze života České misie jsme získala během prvního týdne a také během první velké akce - Maškarního bálu. Je zvláštní, že člověk žije hezky česky s Čechy v americkém domě na americké ulici. Lidé jsou tu s Českou povahou - přátelští, veselí, štědří, ochotní rozdat se pro druhé, ale někteří také bohužel trochu pomlouvační. Škoda že se ani v Americe, na kontinentě snů, člověk neobejde bez posuzování a přetvářky.

A jaká je náplň vaší práce?

Jak už jsem v úvodu psala, jsem tu jako první z dobrovolníků z Česka. A tak pracovní náplň není zatím přesně stanovena jako v nějaké instituci. Zatím nejvíce času trávím administrativou v kanceláři otce Dušana, přípravou a výukou náboženství v sobotní české škole, přípravou Hlasů národa a jiných akcí misie, prací kolem fary zkrátka pomáhám se vším, co je potřeba. Bylo by fajn, kdyby tato mnou započatá tradice dobrovolnické práce v České misii pokračovala dále. Jsem tak trochu pokusný králík, na kterém se zkouší, co je a co není v silách dobrovolníka. A také, co vše, kde a jak je nutné zařídit, aby dobrovolnická práce mohla dále v České misii pokračovat. Já tu mohu být díky finanční, ale i jiné podpoře ze strany České misie a také díky záštitě Brněnského biskupství. Do budoucna bychom rádi na zaplacení nutných výdajů spojených zejména s cestou a pojištěním využili grantu Evropské unie a také se více dozvěděli o zkušenostech již rozběhlých dobrovolnických aktivit např. Salesiánského Cagliera.

Co vás nejvíce baví na práci v České misii?

Velice ráda potkávám nové lidi, nové tváře. Snažím se vždy v každém člověku najít něco dobrého. A tu v misii mám spoustu příležitostí k setkávání se zajímavými lidmi. Velice mě také baví poznávat okolí Brookfildu. Vlastně je pořád čemu se divit - kulatým klikám u dveří, čtyřproudovým silnicím, automatické převodovce, rychlým změnám počasí, jen hladké mouce, přípravě garage sale, nesvobodě ve svobodě, šekům v nedělní sbírce, všemu, co je „huge", měření v galonech, mílích a paundech... Je zvláštní být cizincem uprostřed Čechů. Někdy je to těžké, ale rozhodně musím říct, že stálo za to, opustit všechno jisté, přeletět oceán a najít štěstí tady.

Děkuji ještě jednou Ludmile Havelkové za její odpovědi a spolu se všemi krajany z naší České misie jí přejeme, aby se jí v Chicagu i nadále líbilo a úkoly naší pastorační asistentky zvládla. K tomu jí vyprošujeme od Pána všechny potřebné milosti

Mons. Dušan Hladík

Jezuitští mučedníci v 20. století

Hlubší a důkladnější zájem o mučedníky minulého století ale i podněty k jejich následování podnítil především Jan Pavel II. a ve svém apoštolském listu „Tertio millenio adveniente" z 10. listopadu 1994; požadoval je také od celé církve jako část přípravy na jubilejní rok 2000. Svatému Otci šlo o to, aby se oživil smysl pro konkrétní působení a jednání Boha v dějinách církve až do dnešního dne. Chtěl, aby neupadlo do zapomenutí to, co nám bylo dáno skrze mučedníky, nýbrž aby v nás zůstávalo živé a přinášelo plody.

Rád bych krátce připomněl několik pro nás důležitých úryvků z apoštolského listu „Tertio Millenio adveniente". Píše tam: „Církev prvního tisíciletí povstala z krve mučedníků: *Sanguis martyrum – semen christianorum".* Dějinné události v souvislosti s postavou Konstantina Velikého by nikdy nemohly zaručit vývoj církve, jaký začal v prvním tisíciletí, *kdyby nebylo oné setby mučedníků a onoho dědictví svatosti, jež vyznačují první generace křesťanů.* Pronásledování křesťanů – kněží, řeholníků i laiků – přineslo v různých částech světa bohatou setbu mučedníků. Svědectví pro Krista až k prolití krve se stalo společným dědictvím katolíků, pravoslavných, anglikánů i protestantů...

Na toto svědectví se nesmí zapomenout(...)

V našem století se mučedníci vrátili, často neznámí, jako *neznámí vojíni velké Boží věci.* Pokud je to možné, jejich svědectví nesmí být zapomenuta(...)

Úkolem Apoštolského stolce vzhledem k roku 2000 bude, *dovést martyrologia všeobecné církve až do posledního stavu* a přitom zaměřit velkou pozornost na svatost těch, kteří *také v naší době žili plnou Kristovu pravdu (...)*

Tovaryšstvo Ježíšovo se snažilo splnit toto přání Svatého Otce po „Martyrologiu 20, století" a vytvořilo „Jezuitské martyrologium" na základě zpráv z jednotlivých provincií. Tak vznikl seznam více než tří set jmen jezuitů, kteří zemřeli z lásky k Bohu a lidem. Většinou byli zavražděni, ale také ti, kteří zemřeli na následky nelidského zacházení a mučení v žalářích nebo které totalitní režimy „zlikvidovaly" takže zmizeli beze stop, patří do tohoto Jezuitského martyrologie 20. století.

Tímto konstatováním jsem už nepřímo naznačil, že výrazem „jezuitský mučedník" je míněno víc, než je „zavraždění jezuité" t.j. vzhledem k pojmu „mučedník" šířeji a rozsáhleji, protože smrt následkem vytrpěných trýzní a mučení při výsleších nebo v žalářích může platit jako „mučednictví"(ex arumnis carceris). Na druhé straně to však znamená omezení, protože ne všichni „zavraždění jezuité" jsou již považováni za „mučedníky". Tak stojíme před otázkou: Co to je vlastně mučednictví?" a „Co tím míní církev, když mluví o nějakém mučedníkovi.

Řecké slovo „martyrion" , znamená mučednictví, všeobecně se používá pro „svědectví" nebo „svědectví krve"; uchovalo si během dějin tento základní význam dodnes, přesto se ale při církevní procesech blahořečení a svatořečení stále více upřesňují podmínky, aby někdo mohl být označen za „mučedníka" ve smyslu církve. Tak říkal již ve 3. století teolog Origenes, že každého, kdo slovem nebo skutky vydává svědectví pravdě a nějakým způsobem se staví na její stranu, je třeba plným právem označovat za „svědky". Zároveň však také konstatuje, že na společenství křesťanů udělala zvláštní dojem stálost oněch, kteří bojovali pro pravdu a ctnosti až ke smrti a že tedy je slovo „mučedník" používáno v pravém a vlastním smyslu jen pro ty, kteří prolitím krve vydali svědectví víry o tajemstvích víry. To znamená, že již Origenes omezil užívání výrazu „mučedník" na svědky krve.

Dnes pak církev mluví o „mučedníkovi" jen tehdy, když jsou opravdu splněny tři podstatné podmínky: 1) „věřící" musí být opravdu zavražděn nebo zemřít na následky mučení nebo záměrného týrání; 2) k pronásledování musí dojít z nenávisi k víře nebo proti podstatné ctnosti; a 3) „věřící" musí jednat s vědomím, že ho může jeho chování stát život. Později se budu snažit význam těchto tří měřítek, které tvoří hlavní předmět procesu blahořečení, ilustrovat na základě některých příkladů ze života.

Tyto tři podmínky také sloužily a rozhodovaly při sestavování „Martyrologia 20. století", kdo má být zařazen a kdo ne. Přísné použití těchto měřítek při sestavování „martyrologia" měl za následek, že z této strany by bylo možné, pro každého z uvedených jezuitů zahájit proces blahořečení. Důvody, proč k tom,u relativně zřídka dochází, nejsou ani tak tahle kriteria, nýbrž spíše aspekty, nad kterým je nutno se zamyslit při zahájení beatifikačního nebo kanonizačního procesu.

Dříve než se pokusím udělat první přehled tohoto seznamu jezuitských mučedníků v 20. století, zdá se mi dobré ještě jednou si položit otázku o mučednících všeobecněji, totiž proč je pro nás důležité se zabývat mučedníky a co se tím může nebo má ozřejmit.

Kdykoliv se hlouběji a vážně zabýváme životem a smrtí mučedníků, konfrontuje nás to se skutečností lidské zloby a podlosti. Staví nám před oči úděs a skandál hříchu, zavraždění spravedlivých a nevinných lidí. Nechápeme-li tuto skutečnost jen jako cosi minulého, nýbrž spíše v tom poznáváme současnou skutečnost, stane se to pro nás otázkou a výzvou . jak to vyjádřil Jan Pavel II. během své návštěvy Rakouska a to 14. června 1988 v koncentračním táboře Mauthausen v řeči k těm, kteří přežili hrůzy koncentráku. Otázky, které kladl těm, kteří přežili, jsou koneckonců otázky položené nám všem – anebo aspoň by měly být otázkami pro nás všechny.

Řekl tam: „Vy lidé, kteří jste zakusili úděsné útrapy, jež jsou hodny Jeremiášových žalozpěvů, které je vaše poslední slovo? Vaše slovo po tolika letech, které dělí naši generaci od utrpení v lágru Mauthausen a v mnoha jiných?

Člověče včerejška – i dneška, když systém vyhlazovacích táborů stále ještě existuje někde ve světě, řekni nám, co může naše století předat následujícím (generacím)? Řekni nám, nezapomněli jsme příliš rychle na tvé peklo: Nevytěsňujeme ze své paměti a z vědomí stopy starých zločinů? Řekni nám, jakým směrem se má Evropa a lidstvo vyvíjet „po Osvěnčimi...po Mauthausen"? Jdeme správným směrem po tehdejších úděsných zkušenostech? Řekni nám, jaký by měl být člověk a jaká by měla

být generace lidí, kteří zde žijí ze stop velké porážky lidstva? Jaký by musel být člověk? Kolik by musel požadovat po sobě? Řekni nám, jaké by musely být národy a jaké společnosti? Jakým životem by měla Evropa nadále žít? Mluv, protože ty máš k tomu právo – ty člověk, který trpěl a ztratil život... a my musíme naslouchat tvému svědectví."

Těmito slovy Petrův nástupce vyzýval k tomu, abychom naslouchali „svědectví" mučedníků a tak znovu vzpomínali na „peklo", jemuž byli oni vystaveni. Tímto způsobem nám nejen nově a živěji ozřejmují celou ošklivost a skandál hříchu, nýbrž i zároveň vydávají uprostřed všeho zla svědectví o lásce, která přesahuje hřích a přemáhá jej a vítězí nad ním. Život, utrpení a smrt mučedníků nejenže v různých dobách a okolnostech zpřítomňuje skutečnost života Ježíše Krista a je tak svědectvím křesťanské oddanosti, nýbrž i – kdo se tím zabývá – pro toho se stává otázkou, jako ji formuloval Jan Pavel II: „Řekni nám, jakým by měl být člověk a jakými generace lidí, kteří žijí ze stop velké porážky lidstva? Jaký by musel být člověk? Kolik by toho musel od sebe vyžadovat?"

Přehled Jezuitského Martyrologia v 20. století

Než se vás pokusím trochu blíže seznámit se svědectvím jednotlivých jezuitských mučedníků, rád bych vám předložil krátký sumární přehled o zmíněném Jezuitském martyrologiu 20. století.

Seznam mučedníků začíná obětmi rasové nenávisti a nepřátelství k cizincům hned na počátku století, jemuž padlo za oběť při vzbouření boxerů v Číně vedle více než 23.000 Číňanů také mnoho cizinců; mezi nimi byli také čtyři jezuitští misionáři P. Léon Ignace Mangin, P. Modeste Andlauer, P. Rémi Osoré a P. Paul Denn (19.6. 1900 a 20.7. 1901). Protože tito byli již v roce 1955 (17.4.1955) blahořečeni a 1. října 2000 Janem Pavlem II, svatořečeni, tvoří zároveň rámec celého martyrologia 20. století: stojí jak na jeho počátku, tak také na jeho konci.

Při útoku jednotek režimu „mladí Turci" na Arménce v době světové války (1915-16) byli také jako oběti rasové nenávisti „likvidováni" dva naši spolubratři, jeden kněz a druhý bratr laik, připomínají nám tak genocidu, která byla spáchána na Arménci.

Protináboženská pronásledování dostala svou nejznámější oběť v mexickém jezuitovi P. Migueli Pro, který byl falešně obviněn z účasti na atentátu. Ve skutečnosti především proto, že to byl kněz, byl zatčen a pak náramně rychle bez soudního procesu byl 23. listopadu v hlavním městě Mexiku zastřelen. K jeho blahořečení došlo v roce 1988 (25.9. 1988).

V následujících desetiletích mezi léty 1932 – 1946 nechal komunistický režim v Číně „zmizet" zcela jistě 11-15 jezuitů. Ve Španělsku dosáhlo pronásledování rozměrů tragédie: v době mezi létem 1936 a jarem 1938 tam zemřelo „jen" 122 jezuitů a počet obětí by byl asi daleko vyšší, kdyby nebylo Tovaryšstvo Ježíšovo vypovězeno ze země už před tím v roce 1932. Tak především profesoři a scholastikové (jezuité ve formaci) pobývali v cizině. P. Tomáš Sitjar a 10 druhů bylo blahořečeno 11. března 2001 ve Valencii; pro dalších 44 španělských mučedníků byl zahájen proces blahořečení.

Nacisté „zlikvidovali" 82 jezuitů: Poláky, Němce, Rakušany, Čechy, Slováky, Slovince, Francouze a Holanďany. Mezi nejznámější svědky víry v boji proti národnímu socialismu patří jistě P. Alfred Delp. Z rakouského pohledu je třeba uvést P. Johanna Schwingshackla a P. Johanna Steinemyera, jakož i P. Aloise Grimma, který působil v koleji Stella Matutina ve Feldkirchu. Krev mnoha těchto mučedníků tekla v lágrech Dachau a Osvěnčim. Proces blahořeční byl zahájen pouze pro 17 spolubratří z Polska, největší skupinu nacistických mučedníků. Chystá se další proces u slovenského novice Tomáše Munka. Japonci dokázali ve svých koncentračních lágrech zabít dalších 23 spolubratří: tři Kanaďany v Číně, třináct Holanďanů v Indonézii a sedm Španělů v Mikronesii.

Po druhé světové válce to byly komunistické režimy v Číně, Sovětském svazu a v zemích jejich spojenců za Železnou oponou, které zabily mnoho kněží a řeholníků nebo jim daly „zmizet beze stop". Bezpečně se ví o 44 jezuitech, z nich někteří byli úděsným způsobem zavražděni: 13 v Číně, deset v Polsku, pět v Albánii a sedm v Jugoslávii. Pro tři albánské jezuitské mučedníky: P. Giovanni Fausti, P. Daniela Dajani, a fr. Gjona Pantalija, kteří byli zavražděni v 1946-47 byl nedávno zahájen proces blahořečení.

Od poloviny šedesátých let rychle přibývalo ve světě, ale zvláště v Latinské Americe, totalitních režimů s protikomunistickou ideologií. Často pak vydávaly hlas katolíků usilujících o spravedlnost za marxistickou infiltraci do církve a zneužívaly tuto záminku, aby odstranili, t.j. zabili četné řeholníky a laiky. Jeden jezuita byl zabit na Filipínách a 13 v Latinské Americe, sedm jen v El Salvadoru: P. Rutilio Grande García už v roce 1977 (12.3.1977) dalších šest pak bylo zastřeleno spolu s dvěma ženami 16. listopadu 1989: P. Ignacio Ellacuría, P. Amado Lopez, P. Joaquín Lopez, P. Ignacio Martín, P. Segundo Montes a P. Juan Ramón Moreno.

Poslední léta 20. století se vyznačovala rasistickým či nacionalistickým násilím. Sedmnáct jezuitů padlo za oběť těmto příčinám, sedm z nich v Zimbabwe a tři v Ruandě. Mezi zavražděnými v Zimbabwe jsou tři němečtí jezuitští misionáři: P. Gregor Richert a br. Bernhard Lisson, kteří byli zastřeleni 27. června 1978 a P. Gerhard Pieper po šesti měsících na svátek sv. Štěpána. Dalších dvanáct obětí připisuje Asie: čtyři zemřeli v Libanonu, pět v Indii, po jednom v Sri Lance a v Kambodži a na Východním Timoru. Posledním jezuitským mučedníkem 20. století byl P. Karl Albrecht z Allgäu: 40 let působil v misii v Indonézii a nakonec byl ředitelem Jezuitské služby pro uprchlíky z východního Timoru, když byl večer 11. září 1999 zastřelen v Dili.

Dokončení příště.

P. Anton Witwer S.J.
generální postulátor S.J.
Přeložil P. Josef Koláček S.J.

MLADÝM

Velikonoce

Zelený čtvrtek

Ustanovení eucharistie a kněžství, modlitba v Getsemane a zatčení

Nastal den nekvašených chlebů. Velikonoce, kdy měl být podle tradice zabit velikonoční beránek, upečen a pojídán s nekvašeným chlebem a hořkými bylinami. Dělo se tak na památku „veliké noci", při které izraelský národ vyšel z egyptského otroctví. Také Ježíš usedl ke stolu se svými dvanácti apoštoly. Podle Janovy zprávy využil této chvíle k tomu, aby učedníkům umýval nohy a utíral je plátnem na znamení nejhlubší pokory a jako příklad pro vzájemnou lásku. Během večeře pak také označil zrádce - Jidáše Iškariotského, který jej zradil za třicet stříbrných. Vrcholem společného stolování bylo Ježíšovo ustanovení eucharistie, kdy proměnil chléb ve své tělo a víno ve svou krev. Učedníkům dal moc proměňovat ve svátosti kněžství. Potom se Ježíš vydal se svými učedníky do zahrady v Getsemane, kde se modlil, potil krví a přijal Otcovu vůli k oběti na kříži. Přichází Jidáš s ozbrojeným davem, Ježíš je zatčen a odveden k veleknězi Kaifášovi. (Matouš 26, 31-56; Marek 14, 27-52; Lukáš 22, 31-53; Jan 13, 1-30 a 18, 1-14)

Velký pátek

Ježíšovo ukřižování

Začíná soudní proces s Ježíšem. Nejdříve je vyslýchán u bývalého velekněze Annáše, potom u velekněze Kaifáše, před židovskou veleradou, před římským místodržitelem Pilátem, pak před králem Herodem Antipou a nakonec znovu před Pilátem. Dav žádá trest smrti. Pilát na něm sice žádnou vinu nenachází, ale nakonec se nechává ovlivnit davem volajícím: „Ukřižuj ho!" Před očima zástupu si omyl ruce a řekl: Já nejsem vinen krvi toho člověka, je to vaše věc. Posléze vydal Ježíše k ukřižování. Vladařovi vojáci jej svlékli, oblékli mu nachový plášť, upletli korunu z trní a posadili mu ji na hlavu. Plivali na něj, vysmívali se mu a bičovali jej. Odvedli jej k ukřižování na vrch Gologota, kde byl Ježíš ukřižován mezi dvěma zločinci. Podle evangelií umírá kotem třetí hodiny po poledni. Přitom nastávají mimořádné jevy: chrámová opona se roztrhla vpůli, země se zatřásla, skály pukaly, hroby se otevřely. mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena. Večer je Ježíšovo tělo pohřbeno Josefem z Arimatie do hrobu, vytesaného ve skále. (Matouš 26, 47-27, 56; Marek 14, 43-15, 41; Lukáš 22, 47-23, 49; Jan 18, 1 - 19, 37)

Bílá sobota

Hlídka u hrobu

Velekněží a farizeové se shromáždili u Piláta v obavě, aby učedníci nepřišli a neukradli Ježíšovo tělo. Co kdyby pak řekli lidu, že byl vzkříšen z mrtvých? Pilát jim vyhověl a dal jim stráž, aby hrob hlídala. Oni šli, zapečetili kámen a postavili ke hrobu stráž. V tomto čase podle apoštola Petra sestoupil Ježíš do říše mrtvých a přinesl zprávu o vysvobození duším uvězněných. Kázal těm, kteří kdysi za dnů Noemových nechtěli uposlechnout, zatímco Bůh trpělivě čekal, než se postaví archa, v níž se nakonec zachránilo jen osm osob. (1. list Petrův 3, 19-20) Bílá sobota je neliturgickým dnem, kdy se během celého dne až do večera nekonají bohoslužby. Je příležitostí prožít u Kristova hrobu skutečnost smrti, beznaděje a prázdnoty bez Ježíše. Tedy všeho toho, v čem bychom byli díky hříchu uvězněni, nebýt Ježíšova vítězství, slaveného o velikonoční noci. Velikonoční vigilie je pak oslavou svaté noci, kdy Ježíš vstal z mrtvých, rozlomil pouta smrti a jako vítěz vystoupil z hrobu, aby i nám otevřel cestu k životu. (Matouš 27, 62-66)

Neděle vzkříšení

Prázdný hrob

V neděli ráno přišly k Ježíšovu hrobu ženy a zjistily, že hrob je prázdný. Nejdříve se domnívaly, že Ježíšovo tělo někdo odnesl. Marie, plačící u hrobu, první poznala zmrtvýchvstalého Ježíše ve chvíli, kdy ji oslovil. Utíkala to říct učedníkům. Také těm se ještě ten den večer Ježíš zjevil. Jen Tomáš tam v tu chvíli nebyl. Když však Ježíše o týden později uviděl, zprvu váhal, ale pak padl na kolena a zvolal: „Pán můj a Bůh můj!" Potom se Ježíš znovu zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Tam také Ježíš Šimona Petra ustanovil pastýřem svých ovcí. Svým mrtvýchvstáním dovršil Ježíš Boží stvořitelské a vykupitelské dílo. Proto se křesťané v den vzkříšení začali pravidelně scházet k „lámání chleba" (eucharistické hostině – ke mši svaté) a nazvali jej „dnem Páně". Každou neděli v roce si tak věřící připomínají Boží vykupitelské dílo, ze kterého čerpají sílu pro cestu víry a následování Krista. (Matouš 28, 1-20; Marek 16, 1-20; Lukáš 24, 1-53; Jan 20, 1 - 21, 25)

Podle letáčku Brněnské tiskové misie

Jan Kilián - luterský pastor

aneb Kdo zná v Texasu Serbin?

Starobylý obrázek pastora Jana Kiliána

Jak bychom nevěděli, že i v Texasu je Praha a mnoho míst, které byly blízké a drahé našim předkům, kteří tuto zemi kolonizovali... Ale slovansky znějící Serbin?

Serbin je místo, které bylo kolonizováno 1856 hornolužckými Srby, nám tolik blízkými. Krajina snad kopcovitá s dubovými lesy se zvěří, svěží bohaté pastviny vhodné pro chov dobytka se stala domovem těm, kteří opustili svoji vlast nuceni hledat obživu v zámoří. Středem nové kolonie se stal protestantský kostel sv. Pavla s evangelickou farou a školou.

Strastiplná byla jejich pouť „za lepším", za novou existencí – strastiplná byla i životní pouť jejich vůdce. Byl jím zbožný luterský pastor **Jan Kilián narozený 22. března 1811**. Sirotek od dětských let, těžce se probíjel životem. Jen přispěním dobrodinců mohl vystudovat gymnázium v Budyšíně, teologii v Lipsku a působit v 19. století ještě v národně živých evangelických farnostech v saském i pruském prostředí (Kotecy, Wukranćicy, Klětno) a literárně tvořit především duchovní písně („kěrluše"). Byl farářem konzervativního typu, stoupencem staroluterství. Těžce snáší germanizační vlivy svých představených.

Oblíben věrnými a vděčnými osadníky, avšak zcela nechápán těmi, kteří hájili nové pokrokovější a liberální luterství. Vyčerpán fysicky i duchovně, vítá optimistické zprávy těch, kteří svou svízelnou ekonomickou situaci vyřešili vystěhováním do Ameriky. Rozhodl se pro emigraci. Zakládá a organizuje spolek těch, kteří půjdou s ním. 558 se jich rozhodlo vytvořit finanční základ k vycestování.

Jan Kilián, a další z lužických Odysseů odcestovali se značnými obtížemi. Do Hamburku jeli po prvé vlakem! V přístavu se museli rozdělit a odcestovat nejdříve do Anglie, kde je očekávala větší loď na níž vypluli. Pluli jen chvíli. Na lodi vypukla epidemie neobvyklé infekční choroby – cholery. Bylo třeba se vrátit do Irska, léčit se a – pohřbívat oběti a znovu se pustit na moře. A rovněž i zvládnout narůstající psychické napětí v rozkladu, který narůstal ve společenství s recidivou cholery, vypuknutím dětských spalniček a přibývajícími úmrtími

1844 přistáli v nadějném očekávání budoucnosti u břehů Nového světa. Ohlásila se však nová epidemie, tentokrát žluté zimnice. Finanční vyčerpání přinutilo některé hledat si obživu v Houstonu. Ekonomicky zdatnější, zámožnější - v počtu 25 rodin - se zakupují v Texasu a začíná se konečně budovat nový domov v nové osadě. I někteří Srbové se vrací do této osady, která dostává jméno Serbin. A Jan Kilian, srbský básník – kěrlušer se po namáhavé práci organizační vrací opět do služby duchovní v kostele a učitelské ve škole. Období vytouženého klidu však nenastává. Na novém hřbitově jako první osobu pohřbívá svou novorozenou dcerušku, hledá nový poměr k své nové úřední vrchnosti v Missouri a nemůže se opět vyhnout problémům. Duchovně trpí a navíc strádá nevypovědítelnou touhou po staré vlasti. **12. srpna 1884 v Serbinu končí svou těžkou pouť životní.** To už služby po něm konají synové – starší Gerhard, učitel (1852-1916) a Herman, farář (1859-1920) jehož smrtí v Serbinu už doznívá srbský jazyk v kostele i ve škole...

Lužice však nezapomíná! Ani Katoličtí Srbové, národně dosud uvědomělí, ne! Před deseti léty, když pobýval významný pěvecký sbor Meja z Radworja nad Budyšínem (z něj pocházel v našem časopise loni vzpomínaný blahoslavený Alojs Andricki) navštívil v katolických krojích také Serbin, bohoslužbu doprovodil v Serbinu zpěvy Kiliánovými a k modlitbě u jeho hrobu v mateřské řeči Jana Kiliána přidali zpěváci i kytičku květů ovázaných srbskou trikolórou. S jeho písněmi se můžeme setkat i v katolickém kancionálu Wosadnik. Nedojmou vás jeho slova touhy, kterým jistě i my porozumíme: „Hdyž budźemy so widźeć něhdy ze wšeje zlosće storhnjeni, to budźe spominane lědy, škož ducy dom smy ustali."?

Mons. Josef Šindar
Česká republika

Naše cesta do Indie (4)

Příplatek za brouky v posteli

Připlatit si za luxus je zbytečné. Nám se to dokonce vymstilo. Nejhorší zkušenost s indickým ubytováním jsme zažili v hotelu, v němž po schodech chodí pouze uklízečka, personál vám s úklonou otevírá dveře a satelitní televize na pokoji je samozřejmostí. Góa, nejmenší z indických států, je považována za ráj cestovatelů. Díky své výhodné poloze a na indické poměry vysoké úrovni služeb ji každoročně vyhledávají tisíce turistů. Když jsme v městě Margao vystoupili z vlaku, bylo už devět hodin večer. Opojeni dojmem, že v tom přece už umíme chodit, rozhodli jsme se spolehnout na vlastní intuici a najít hotel bez pomoci Lonely Planet.

První z hotelů budil nedůvěru už při chůzi po schodišti. Zdi i podlaha byly odporně špinavé, stejně jako sociálky, které byly pro všechny společné. Druhý hotel vypadal lépe až do chvíle, než jsme zjistili, že na chodbě přímo před naším pokojem nocují bezdomovci. V celém městě navíc v tu chvíli vypnul proud a přestala svítit světla. Začínala jsem panikařit. Vytáhli jsme baterku a pokračovali po chodníku. „Dávej pozor," štěkla jsem na Káju a strhla ho na stranu. Uprostřed chodníku byla metr široká a metr hluboká čtvercová díra, na jejímž dně jsme rozpoznali stoku domovního odpadu. Po dvaceti metrech další a další. V tu chvíli jsem už byla naštvaná na celou Indii. Mohli jsme si zlomit nohu nebo se utopit v kanále - ale nikde jediná varovná cedule nebo zábrana. Uvažovali jsme asi moc jako Evropané. S nervy v koncích jsme mávli na autorikšu a nechali se zavézt do drahého hotelu, doporučeného v Lonely Planet.

Pokoje byly opravdu krásné, a hlavně čisté. Fyzicky i psychicky vyčerpaní jsme hned zalehli. Nemohla jsem se ubránit dojmu, že po mně leze mravenec. Všechno mě kousalo a svědělo. Plácla jsem ho a snažila se usnout. Ale za chvíli další a další. A tak to šlo až do rána. Hodina povrchního spánku, pak opět svědění, převalování a hledání mravence. Ráno jsme k našemu zděšení zjistili, že to nebyli mravenci. Na prostěradle i přikrývkách byly malé krvavé tečky a na našich rukou i nohou červené pupínky. Přivolali jsme recepčního. „Nemusíte se bát, je to jen štěnice, ta není nebezpečná," chlácholil nás, když brouka objevil. Dohadovali jsme se s recepčním, že chceme vrátit peníze, ale neúspěšně. V nejdražším hotelu, ve kterém jsme kdy v Indii nocovali, jsme se tak vyspali zdaleka nejhůře.

Kam s ní?

Pijte výhradně balenou vodu, doporučují všichni zkušení cestovatelé po Indii. To jsme taky dělali. Po vypití obsahu láhve však vyvstává problém: Kam s ní?

Už první dny našeho pobytu v Indii jsme si řekli, že z některých zvyklostí naší evropské kultury neslevíme. Například, že nikdy neodhodíme odpadek jen tak na zem, jak to v Indii dělá většina lidí. Mnohdy je však problém narazit na odpadkový koš.

Tentokrát jsme už ale byli skoro zoufalí. Láhev jsme nesli v ruce půl dne a koš nikde. A tak Kája nakonec oslovil prodavače v jednom z pouličních krámků. „Prosím vás, mohl bych u vás vyhodit tuhle láhev?" zeptal se anglicky. Než se prodavač stačil nadechnout, vrazil mu vzorně sešlápnutou láhev do ruky. Prodavač zůstal stát s nechápavým výrazem ve tváři. Stál takhle, ještě když jsme se ohlédli na konci ulice. A jestli neumřel, tak tam stojí dodnes.

Praha na dvou kilometrech

„To musíte vidět, než odjedete," říkali nám známí o filmu Milionář z chatrče. Chtěli nás přesvědčit, abychom do Indie raději nejezdili. Na film jsme se nakonec dívali asi tři týdny před odjezdem. To jsme ještě netušili, že za dva měsíce se sami ocitneme uprostřed Dharavi slumu, odkud „milionář" pocházel.

Dharavi slum je domovem více než milionu lidí. Rozprostírá se mezi dvěma Bombajskými nádražími na ploše 1,9 km². Když jsme procházeli jeho hlavní ulicí, měli jsme pocit, že se vlastně nijak neliší od každé jiné indické čtvrti. Jen davy lidí byly ještě hustší, žebráci otravnější a doprava chaotičtější.

Překvapilo nás, když jsme tady ve slumu, kde by měli podle všeho bydlet jen ti nejchudší z chudých, narazili na dlouhou řádku obchodů se zlatými šperky. Za nimi skupina obchodů se sárí a ještě dále tržiště se zeleninou. V Indii je obvyklé, že se obchodníci, nabízející stejný artikl, vyskytují na jedné hromádce. Říkali jsme si, že tady musí vládnout dokonalá konkurence - nekoupíš u jednoho, hned vedle ti stejnou věc nabízí další. Spíš je to ale trochu jinak - mezi obchodníky existují kartelové dohody, takže kilo banánů v této části města stojí v každém stánku 15 rupií a ušití kalhot 120, ať už jdete ke kterémukoli krejčímu.

Filmovou tvář slumu objevíme v první boční uličce, do které zahneme. Domky a chatrče jsou těsně u sebe. Je zde prakticky úplně tma a jde z toho strach. Odpadky jsou všude, ulička je jimi pokrytá v souvislé vrstvě - někde dokonce tvoří kopec, přes který se musí přelézt. Tady ve slumu jsme poprvé narazili na třídění odpadu. Spousty mužů, žen i dětí sedí před vchodem do svého chatrného příbytku a přebírají rezavé šroubky, různé části aut či motorek, starý papír nebo PET lahve.

Necítíme se tu vůbec dobře. Máme strach, aby nás někdo neokradl, nebo aby nám někdo za naši drzost nechtěl rozbít obličej. Po chvíli dojdeme na dětské hřiště. Hubení, špinaví a chudě oblečení puberťáci zde hrají kriket. Najednou mě cosi zasáhne do levé nohy. Otočím se a vidím, jak se do mě jeden z kluků snaží strefit dalším kamenem. Popadne mě panika. Chytnu Káju za ruku a táhnu ho pryč z hřiště i z celého slumu.

Z JEDNOHO KAMENE. - Přesně takto vytvořili umělci 34 chrámů vytesaných přímo ve skále v jihoindickém městečku Ellora. Zastavili jsme se zde cestou zpět z Bombaje do Deodurgy. Buddhistické, hinduistické a džinistické svatyně jsou propracovány do nejmenších detailů a vznikly pouze tesáním do kusu skály.

Jako sardinky v krabičce

Jestliže se o Indii říká, že je přelidněná, pak o Bombaji to platí dvojnásob. Lidé tu šetří místem, kde se dá. Vyhlédli jsme si čistý a celkem levný hotel poblíž vlakového nádraží. „Všechny dvoulůžkové pokoje jsou bohužel obsazené," sdělili nám na recepci. Zeptali jsme se, jestli bychom nemohli dostat jednolůžkový a připlatit si za jednu osobu navíc. „To by šlo, ale nebude vám ten pokoj příliš malý?" varoval nás recepční. Odpověděli jsme, že určitě ne - a plácli jsme si.

Přišli jsme do pokoje a pochopili, proč se recepční ptal. Byla to místnůstka 1,5 x 3 metry s postelí a stolkem, ve které jsme na šířku nemohli ani rozpažit. „Indové jsou opravdu skladní," podotkl Kája. Ale věřte nebo ne, nakonec jsme se vyspali lépe, než na luxusní manželské posteli ve čtyřhvězdičkovém hotelu o dvě noci dříve v Margau.

Neštěstí v jižní Indii

Z Bombaje jsme už zamířili zpět do Deodurgy, pouze s krátkou zastávkou v Elloře a Hyderabadu. Za ty tři týdny jsme objeli šest indických států, urazili přes čtyři tisíce kilometrů autobusem, vlakem, rikšou a lodí a utratili dohromady nekřesťanských 12500 korun. Ke konci jsme se už nemohli dočkat, až se vrátíme do Deodurgy, zpátky za dětmi.

Po celou cestu jsme s napětím sledovali, co napáchaly povodně v severní Karnatace. Letošní období dešťů způsobilo, že se na spoustě míst po celé jižní Indii vylily řeky z břehů a jednou z nejhůře postižených oblastí bylo právě okolí naší Deodurgy. Otec Jolly nás pravidelně informoval, co se děje ve vesnicích okolo naší školy, jak místní bojují . rozbouřeným živlem. Jednu chvíli nám i říkal, že se teď do Deodurgy ani vrátit nemůžeme, protože povodeň strhla několik mostů a poškodila silnice. Voda ale nakonec opadla a my jsme mohli vyrazit zpět.

Inicredible India

Cestování po Indii má svá specifika. Každý den, každá situace a každé místo turistu něčím překvapí. Nic není tak, jak si to člověk dopředu představuje. Cestovatel se musí obrnit trpělivostí a očekávat neočekávatelné.

Indie není přímořské letovisko pod palmami s luxusními restauracemi ve stylu britských rádžů. Indie je mnohem syrovější - je drsná, dobrodružná a především v mnoha ohledech neuvěřitelná.

Život po povodních

Ve státě Karnataka zemřelo při povodních přes dvě stě lidí. Více než třicet z nich v našem okrese. Prý nejhorší povodně za posledních sto let. Sta tisíce lidí zůstaly bez střechy nad hlavou, milionům voda zničila úrodu. Stačilo, aby pár dn v kuse pršelo.

Největší premiant celé školy Sandeep se s námi vždy rád bavil, pořád o něčem rozumoval a na něco se vyptával. Hovořil velmi dobrou angličtinou, dost možná lépe než někteří z učitelů. Po pololetních prázdninách se vrátil jako vyměněný. Zaražený, pořád nad něčím přemýšlel. „Povodeň nám zničila úrodu," vzlykl, když jsme se začali vyptávat. Dětí s podobným osudem je zde spousta. „Náš dům spadl," popisoval sedmák Mallapa. „Zbořila jej povodeň. Rodiče teď bydlí u sousedů." Málem u toho brečel.

Přímo naší škole se záplavy vyhnuly, avšak děti byly v te době na prázdninách doma ve vesnicích, takže vše zažily na vlastní kůži. „Museli jsme utéci, abychom si zachránili život," popisoval další z kluků. „Voda nám odnesla všechny věci." Podobně vyprávěli i ostatní.

Domy z bláta a kokosu

Lidé ve vesnicích většinou staví domy z nepálených cihel nebo kamení, namísto malty použijí bláto. Základ střechy svážou z kusů dřeva a pokryjí kokosovými listy. Dokud svítí slunce, domy bez problému drží. A pokud neprší déle než dva dny, kokosové listy odolají. V období dešťů zde opravdu obvykle prší jen několik hodin v kuse.

Letos však toto pravidlo neplatilo. Nepršelo pár hodin, ale celý týden. Řeky se rozvodnily a způsobily katastrofu. Některé domy voda odnesla celé, některé se jednoduše rozpustily. Nejvíce postiženým státem z celé Indie byla právě naše Karnataka.

Deodurga je od řeky daleko, navíc zde lidé přeci jen stavějí domy spolehlivějším způsobem, takže je deště tolik nepoškodily. Nejhůře dopadly vesnice blízko řek. Hladina místy vystoupala o několik metrů a ničila vše, co jí stálo v cestě.

Nižší kasta = více rýže

„Běžná pěti až šestičlenná rodina z vesnice sní dvacetikilový pytel rýže zhruba za měsíc," řekla nám sestra Anuja. Rýži sice Indové mají jako hlavní chod třikrát denně, avšak dávají si mnohem menší porce než my v Česku. I kvůli tomu mají v průměru výrazně menší postavy; a na opravdového tlouštíka člověk narazí jen zřídka.

Lidem postiženým povodněmi nezbylo mnoho možností, co dělat. Už tak byli hluboko pod hranicí chudoby, nyní přišli i o to nejdůležitější - o úrodu. Indická Charita se pokusila postiženým rodinám pomoci překlenout nejhorší období těsně po záplavách. Na začátku školního roku k nám proto přijelo šest řádových sester s nákladem humanitární pomoci.

Druhého dne ráno se začaly scházet davy lidí. Charita využila prostory naší školy a svolala postižené vesničany, aby každému z nich dala pytel s rýží, nádobu na vaření a nějaké koření.

Stejně jako všechno v Indii i rozdávání pomoci si vyžadovalo spoustu papírování. Maruška spolu se sestrami kontrolovala občanské průkazy a přepisovala informace do formulářů. Kromě jména, věku a čísla občanky zjišťovaly i další údaje - počet dětí v rodině, a dokonce i příslušnost ke kastě. „Člověk z nižší kasty dostane o něco více jako kompenzaci," vysvětlil nám otec Jolly. Oficiálně jsou v Indii kasty zakázané, prakticky však stále v podvědomí lidí existují. Chodníky obvykle zametají pouze příslušníci nejnižší kasty, naopak lepší pozice zastávají lidé z kasty vyšší. Lidé se také žení a vdávají jen v rámci kast. Celý systém je poměrně složitý a Indové jej mají hluboko v krvi. „Ve vesnicích je to zakořeněné více než ve městech," řekli nám otcové. Příslušníci nižších kast se prý ani nesnaží něco změnit, považují kastu za součást svého osudu.

Bylo zvláštní vidět práci charity z druhé strany. Našinec obvykle charitě dává; teď jsme měli možnost vidět, jak charita rozdává těm, kteří to potřebují.

Dostat vyhazov ze školy

Rodiče sedmáka Šivuradže se před koncem prázdnin snažili uprosit otce K. C. Mathewa, aby nechal jejich syna ještě týden doma. Když otec odmítl, Šivuradž prostě nepřišel na začátku pololetí do školy a týden jsme o něm neslyšeli ani slovo. Poté se nečekaně objevil ve škole s tím, že měl malárii.

V prvním týdnu po prázdninách utekli domů dva kluci. Ve středu se sebral páťák Arun, sbalil si svoje věci a odešel na autobus do rodné vesnice. Druhý den odpoledne udělal to stejné Arunův spolužák Vinay. „Když rodiče pošlou dítě zpátky do druhého dne, zaplatí pokutu jen sto rupií. Pokud později, dvě stě rupií," seznámil nás s ceníkem za útěky otec Jolly. Už se něco podobného párkrát stalo. Před rokem utekli domů dokonce tři kluci ze stejné vesnice; teprve po týdnu je rodiče poslali zpět.

Zjistilo se, že oběma klukům pomáhal v útěku čtvrťák Gowinda. Dostal vyhazov ze školy. „Gowinda propadl v sedmi předmětech, neučí se a akorát kazí ostatní," řekli nám otcové. Vinay utekl již potřetí, takže ani jej otcové nevzali zpět. Jedině Aruna se zeptali, jestli se chce vrátit. Odmítl, rozhodl se zůstat doma s rodiči.

S Maruškou jsme se shodli, že bychom se na místě otců zachovali stejně. Kluci údajně půjdou do jiných škol, ve kterých snad základní vzdělání dokončí.

Bylo vidět na otcích, že jsou z celé situace nešťastní. „Je to smutné. Ale i tohle je součást naší práce," řekl nám otec Binu. Na začátku nového pololetí nás tak bylo o tři méně.

Co budeme dělat?

„Nečekejte, že spasíte celý svět," dostali jsme varování na přípravných víkendech. Člověka trochu svádí, aby si myslel, že během jednoho roku dokáže všechno změnit a pomoci spoustě lidí. Jenže rok je moc krátká doba.

Když dobrovolník přijede do nějakého místa, často záleží především na něm, jak moc a do čeho se zapojí. Bývalé dobrovolnice Eva, Julia, Johanna a Theresa dělaly částečně učitelky a částečně vychovatelky dětí. Shodli jsme se s Maruškou, že se budeme soustředit na věci, ve kterých uvidíme největší smysl a naopak zkusíme neztrácet čas zbytečnostmi. Na začátku semestru jsme se pokusili s otcem Jollym a otcem K. C. Mathewem sestavit náš seznam každodenních úkolů pro příští pololetí.

Starší děti na internátě vstávají už před šestou hodinou ranní; křesťané jdou na mši, hinduisté do studovny. My se z postele vyhrabeme teprve těsně před sedmou a spěcháme na pomoc capartům. Děti ze školky spolu s prvňáky a druháky vstávaly v sedm; my dohlížíme nad jejich ranní hygienou. Někteří kluci zkoušejí podvádět a ještě v sedm deset se schovávají pod dekou. Stačí je ale chytit za ramena a posadit; něco zabručí a jdou si spolu s ostatními vyčistit zuby.

S holkami je to docela boj. Potřebují se naprosto dokonale učesat, zuby by si nejraději drhly půl hodiny a zbytek času by se kontrolovaly u zrcadla, jestli jim to sluší. Také jich je o něco víc než kluků a umí hůře anglicky.

Poté, co se všichni řádně umyjí, učešou, obléknou, dají si na obličej pudr a do vlasů kokosový olej vezmeme já i Maruška každý svoji skupinku a jdeme s nimi hrát hry. Snažíme se zapojit co nejvíce angličtinu, takže hráváme anglické pexeso, čteme si anglické pohádky nebo jen tak procházíme kartičky s obrázky a děti zkoušejí říci, co na nich je.

Odpadky házíme z okna

Po snídani má každé z dětí svůj morning job, malý úkol, který musí splnit. Starší zametají chodby, okopávají kytky nebo stírají podlahu. Caparti mají za úkol vysbírat z hlavního prostranství papírky, listí a jiné odpadky. Právě těm mladším pomáháme a snažíme se je hlídat, aby opravdu pracovali.

Je to jedna z nejdůležitějších věcí, kterou se děti ve škole učí - vztah k čistotě. Zrovna v Indii je něco takového potřeba jako sůl. Indové uvažují úplně jinak než my. Například když kluci spotřebují zubní pastu, prostě tubu vyhodí z okna. A ještě se diví, když jim za to vynadám. Rozbalí bonbón a papírek hodí

na zem; vůbec je nenapadne, že by měli něco udělat jinak. Jednou jsem zahlédl dva sedmáky, jak kráčí s prázdnou lahví od sirupu k hlavní bráně. „Jdeme tuhle láhev vyhodit za plot," řekli mi suverénně. Chtěl jsem je poslat zpátky, ale neúspěšně. Naprosto nechápali, co jim chci říci. „Ne, to přece nemůžeme dát do koše," přesvědčovali mě. „Vždyť je to sklo, je to nebezpečné!" Nakonec s lahví proti mé vůli vyšli před bránu a hodili ji přes silnici, takže skončila v malém rybníčku na druhé straně.

Všichni Indové jsou moji bratři a sestry

Děti chodí do školy v uniformě. Kluci v šedých kalhotách, červené kostkované košili a s kravatou kolem krku, holky ve stejné košili a šedých šatech. Jednotný oděv nosí všechny děti hlavně proto, aby nebylo na první pohled poznat, z jakých sociálních poměrů kdo pochází. I tak lze dobře vidět, že mají děti z Deodurgy bohatší rodiče než děti z vesnic.

Školní vyučování každé ráno zahajuje assembly, čili shromáždění. Děti se postaví jedno za druhým do patnácti řad, společně se pomodlí, zazpívají hymnu školy a ředitel školy K. C. Mathew jim sdělí důležité novinky. Zároveň všichni společně přednesou pledge, něco jako přísahu. Předpaží pravou ruku a začnou recitovat: „Indie je má země a všichni Indové jsou mí bratři a sestry. Miluji svou zemi a jsem hrdý na její bohaté a rozmanité dědictví..." Dále slíbí, že budou vždy poslouchat své rodiče, učitele a nadřízené a že se své zemi plně oddávají. Na závěr společně zazpívají indickou hymnu a odejdou do tříd.

Opilý tělocvikář

Během vyučování jsme pro začátek dostali za úkol pomáhat s hodinami počítačů. Týden po začátku školy jeli naši kluci na turnaj v basketbalu. Jejich tělocvikář se tam opil a všechny peníze, které dostal od otců, utratil za alkohol. Nezbyly peníze na autobus, takže pak otec K. C. Mathew musel jet uprostřed noci džípem pro kluky kamsi do vzdálené vesnice. Tělocvikář dostal vyhazov a my jsme po něm zdědili hodiny tělocviku. Abychom těch tělocviků neměli moc, nahradili jsme místo toho dvě hodiny anglickou konverzací se třeťáky. Oficiálně bychom ve škole učit neměli, protože na to nemáme potřebné indické učitelské vzdělání. „Inspekce chodí jenom ráno, takže dopoledne bych vás samotné ve třídách nechávat neměl," vysvětlil nám ředitel školy. U tělocviku to nevadí, anglickou konverzaci máme po obědě a u počítačů je s námi ve třídě indický učitel.

Nejvíce práce míváme odpoledne. Po vyučování se děti z Deodurgy vydají domů, děti z internátu se vyhrnou na hřiště. Klukům většinou stačí hodit kopací míč, zato s holkami je kříž - nejraději by celou dobu jen seděly a povídaly si. A tak se Maruška i snaží, aby se během hodiny her alespoň občas trochu pohnuly. Po hrách si dají všichni čaj a jdou se umýt.

Na internátě je několik dětí, které k nám přišly až letos, takže mají velké problémy s jazykem - nerozumí, co jim učitel vykládá, protože neumějí anglicky. Každý den o půl šesté si bereme devět z nich a učíme je základy angličtiny. Našli jsme si k tomu výbornou učebnu - střechu internátu. Je odtud krásný rozhled, nikdo nás neruší a zároveň jsme na čerstvém vzduchu. Od doby, kdy jsme s touto angličtinou začali, za námi během dne chodí našich devět dětí, podávají nám ruce a ptají se: „How are you? I am fain!" To abychom věděli, že dělají pokroky.

Žáci z naší školy ve školních uniformách

Kde na to berou?

Udržovat školu a internát v chodu stojí spoustu peněz. Všechny děti na chod školy nějakým způsobem přispívají – jinak to však funguje u dětí přímo z Deodurgy a jinak u dětí z vesnic, které bydlí na internátě.

Rodiče dětí na internátě platí dvě rupie na jednoho na den, reálné náklady se však pohybují okolo osmnácti rupií. Asi sedmdesát dětí zde má své „adoptivní rodiče". Jsou to lidé z USA, kteří přispívají jednotlivým dětem, aby mohly na internátě zůstat. Děti z Deodurgy platí normální školné. Z něho jdou peníze na platy učitelů a provoz budov, částečně se z něho platí i ubytování a jídlo dětem na internátě, které adoptivního rodiče nemají.

Něco si škola vypěstuje na políčkách v okolí, ale to vystačí asi jen na dva měsíce. Dost peněz se také utratí za dřevo na topení. Všechno vychází jen tak tak. Celý projekt se soustřeďuje hlavně na děti z vesnic, ty by jinak neměly přístup ke vzdělání. Otcové si však nemohou dovolit vzít dětí více, protože by je neměli za co živit. Bez sponzorů by museli internát zavřít a děti poslat domů. (Pokračování příště.)

Z knihy: Sto dětí mi říká Brácha
MUDr. Marie a Ing. Karel Dvořákov

Confession Can Quietly Conquer What Seems Utterly Lost

Many times practicing Catholics ask me what they should do about family members or friends, sometimes even children, who no longer practice the Catholic faith. Pew Research Center never tires of reminding us that after practicing Catholics and Baptists, the third largest group of Christians in the United States is *former* Catholics. And then there are those, of goodwill to be sure, who want the Church to be reformed not according to what was laid down by the Son of God, but according to what they, the sons of men, think. It is sometimes difficult for us to know where the truth lies and it helps usually to go back to basics, as they say, and see what our faith teaches.

The *Compendium of the Catechism of the Catholic Church* tells us that faith is a "theological virtue" (n. 385). That same *Compendium* tells us what the theological virtues are:

"The theological virtues have God himself as their origin, motive and direct object. Infused with sanctifying grace, they bestow on one the capacity to live in a relationship with the Trinity. They are the foundation and the energizing force of the Christian's moral activity and they give life to the human virtues. They are the pledge of the presence and action of the Holy Spirit in the faculties of the human being." (n. 384)

When we are in the state of grace, free of grave or mortal sin, faith founds our relationship with God through Christ in the Holy Spirit, "And without faith, it is impossible to please God." (Heb 11:6, *NRSV)*

I have written before and do now again repeat that faith thus described is a gift of God. We cannot earn it; it comes through baptism and sanctifying grace. We can, in the trite modern phrase, use it (that is, strengthen it) or lose it. Once we lose it, it does not have to be given back. So that gives practicing Catholics the answer to the dilemma that they face.

To people who enjoy criticizing the pope, the priests and the Church, we have the beautiful statement from von Balthasar: "Only those who follow the Church have a sure guarantee for the fact that, in their obedience to Christ they have not really followed just their own know-it-all wisdom." We carry our faith in earthen vessels (2 Cor 4:7) as the Scripture says. Like a child playing with the crockery or nervous people juggling eggs, we are worried. Take chances and breakage occurs and with it, disaster. This, of course, does not mean that all we do is pray, pay and obey. At the end of *The Spiritual Exercises,* St. Ignatius gives "rules for thinking with the Church," and it is his doctrine and his spirit that I invoke here. The Church is our Holy Mother. The Mother of Christ aside, there are no perfect mothers. Our Holy Mother the Church has faults to be sure and those faults must be pointed out lovingly and remedied by her children. She does not deserve, however, to be vilified and smeared by them. What about those who leave the practice and profession of the faith? Surely the gift of faith they once had is now lost to them. If without the faith it is impossible to please God, whom else do they please? That is the danger!

How do we rescue those who have thus put themselves in jeopardy from the dangers they face? You know the first and best answer: supplicatory prayer to God to help them, and invoking the Blessed Mother and the saints to pray for them. People of exceptional humility, knowledge and tact can sometimes gently persuade such people to act in their own best interest, but we have to remember that where the grace of faith is not present, the enemy *is,* and his timeless and invincible weapon is pride, the cause of his damnation and that of others.

It is occasionally possible, however, to suggest to apostates that no matter how public or clamorous their exit from the faith may be, reentry and reconciliation are as quiet and as private as the Redeemer could make them. Absolution from crimes, profession of faith and absolution from sin can be accomplished in whispers at confession and it is done. There is something in the personality of Christ in the Gospels that causes us to know that He never gives up. Even a scintilla, a spark or a flicker of sorrow for sin can easily be fanned into the flame of repentance, true contrition and amendment.

Many things terrify many of us: financial insecurity, illness and dangers of every kind. Many people have phobias: spiders, snakes and rodents. One thing that makes me shudder is when people tell me, "I don't go to confession; I don't like it, I don't want it and I don't need it." Even in the stone-cold heart of the worst apostate, there is sometimes a remnant of sorrow, a memory of forgiveness of sin long since passed. That is a sign that Christ has not forgotten. Priests who are "at home" hearing confessions will tell you that sometimes what seemed utterly lost is astonishingly redeemed. Confession can conquer the braggadocio even of the most post-Vatican-II infallible Catholic critic.

By bishop Thomas G. Doran
March 16, 2012
The Observer

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - **Měsičník České Misie v Chicagu** - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na: Czech Mission. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Emmaus Monastery - Slavonic Monastery

Emauzy – Klášter na Slovanech is arguably one of the most imposing ecclesiastical edifices on the east bank of the Vltava River.

This monastery was founded in 1348 by Emperor Charles IV who, with the support of Pope Clement VI, wanted to bring the Eastern and Western Churches closer together. Croatian Benedictine monks settled here as soon as the new monastery was completed in 1353; their job was to recopy the old Slavic manuscripts and to perpetuate the Slavonic language and liturgy that they alone were authorized to use although they followed the Latin rite. The abbey was consecrated on Easter Monday of 1372, and its alternative name is derived from the gospel for the day, which describes the encounter of two disciples with the resurrected Jesus on the road to Emmaus. The scriptorium produced a number of precious manuscripts in Old Church Slavonic, in the Glagolitic script devised by the Apostles to the Slavs, saints Cyril and Methodius. A particularly magnificent Gospel codex originated here in 1395, passing by way of Constantinople to become part of the coronation regalia of the French kings in Rheims. After falling into decline during the Hussite period, the monastery was revitalized in 1636 by the arrival of Spanish Benedictines of the reformed Montserrat order. In the 18th century the complex was given a thorough Baroque treatment, but then in 1880 it was taken over by German Benedictines, who decided to rebuild virtually everything in Neo-Gothic style.

During World War II the monastery was seized by the Gestapo and the monks were sent to Dachau concentration camp. On February 14, 1945 the Emmaus Monastery was badly damaged by a stray Allied incendiary bomb. The monks returned after war, but the reprieve was short-lived. In 1950 the communists closed down the monastery and tortured the prior to death. It was finally restored to the Benedictine order in 1990 and reconstruction has been going on ever since.

Relatively undamaged by bombardment is the Church of the Most Holy Trinity, a Gothic structure with a Baroque tower in the hollow to the south of the monastery that was built by the masons who worked on the abbey.

The cloisters exhibit rare Gothic fresco style (c. 1360), Italian in its formal structure but betraying stylistic influences from northern France. It is the work of three painters from the court of Charles IV., one of whom is known simply as the "Master of Emmaus". The frescoes were heavily overpainted in later years and badly damaged during fire fighting operations in 1945. Two major restorations have since managed to rescue parts of the Biblia Pauperum, the "Poor man's Bible" in pictorial form for the benefit of the illiterate. The wall panels are divided into two parts, with episodes from the life of Christ being typologically paralleled by Old Testament scenes: in the south wing Adam and Eve and the birth of Christ, in the west Jesus's childhood, in the north his miracles, and in the east The Passion and Transfiguration. The message is clear: the Old Testament is a prefiguration of the New Testament and a number of stories from it anticipate various episodes from the life of Christ. Notable among these are the Flight into Egypt and the series of saints climbing a ladder to heaven.

To replace the neo-Gothic towers of the Emmaus monastery, two concrete sail-shaped buttresses were added in 1965 - 68 designed by František Černý. One of the most striking examples of modern architecture in Prague, the towers are only 16 inches thick.

Dvořák Museum – "Vila Amerika"

Dvořák Museum - "Vila Amerika"

One of the most enchanting secular buildings of the Prague Baroque is the red ochre villa in the close vicinity of the Emmaus monastery located on the street Ke Karlovu. It houses the museum of the famous Czech composer, Antonín Dvořák. On display are Dvořák's scores, as well as photographs and memorabilia o the 19th century composer and conductor including his piano, viola and desk.

The building, designed by the great Baroque architect Kilian Ignaz Dientzenhofe has an elegant tiered mansard roof and ornate fenestration. It was built in 1720 fo Count Jan Václav Michna of Vacínov as a summer palace. In the 19th century the villa and garden fell into decay, but both have been nicely restored. The garden statues and vases, from the workshop of Matia Braun date from about 1735. Inside on the first floor is a beautifully decorated little concert hall where recitals are often presented. Antonín Dvořák spent several years in America (1891 - 95), where he composed the New World symphony, but the popular name of the "Vila Amerika" is derived from the local pub "Amerika". The museum was installed here in 1932.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Emmaus Monastery

